

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/1937

ze dne 23. října 2019

o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 16, čl. 43 odst. 2, článek 50, čl. 53 odst. 1, články 91, 100 a 114, čl. 168 odst. 4, článek 169, čl. 192 odst. 1 a čl. 325 odst. 4 této smlouvy a na Smlouvu o založení Evropského společenství pro atomovou energii, a zejména na článek 31 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Účetního dvora (1),

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru (2),

po konzultaci s Výborem regionů,

s ohledem na stanovisko skupiny odborníků uvedené v článku 31 Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii ze dne 30. listopadu 2018,

v souladu s řádným legislativním postupem (3),

vzhledem k těmto důvodům:

(1)

Osoby, které pracují pro určitou veřejnou nebo soukromou organizaci nebo jsou s touto organizací v kontaktu v rámci svých činností souvisejících s prací, jsou často prvními osobami, které se dozví o ohrožení nebo poškození veřejného zájmu v této souvislosti. Tím, že oznamují porušení práva Unie, při nichž je poškozen veřejný zájem, jednají tyto osoby coby „oznamovatelé“ a tím hrají klíčovou úlohu při odhalování těchto porušení a při jejich předcházení, i při zajišťování blaha společnosti. Potenciální oznamovatelé jsou však často od oznámení svých obav nebo podezření odrazeni kvůli strachu z odvetných opatření. V této souvislosti je na unijní i mezinárodní úrovni stále více uznávána důležitost zajištění vyvážené a účinné ochrany oznamovatelů.

(2)

Na úrovni Unie jsou oznámení a zveřejnění ze strany oznamovatelů jedním z počátečních prvků prosazování práva a politik Unie. Vnitrostátním a unijním systémům prosazování práva poskytují informace, jež vedou k účinnému odhalení, vyšetřování a stíhání případů porušení práva Unie, a tím posilují transparentnost a odpovědnost.

(3)

V určitých oblastech politiky může porušování práva Unie – bez ohledu na to, zda je vnitrostátní právo řadí mezi porušení správní, trestní nebo jiného druhu, – způsobit vážné poškození veřejného zájmu tím, že vytvoří značná rizika pro blaho společnosti. Jestliže byly v těchto oblastech zjištěny nedostatky při prosazování a oznamovatelé se nacházejí zpravidla v privilegovaném postavení, pokud jde o zveřejnění těchto porušení, je nutné prosazování posílit zavedením účinných, důvěrných a bezpečných kanálů pro oznamování a zajištěním toho, aby oznamovatelům byla poskytnuta účinná ochrana před odvetnými opatřeními.

(4)

Ochrana oznamovatelů, která je v Unii v současnosti poskytována, je mezi členskými státy roztržštěná a v jednotlivých oblastech politiky je rozdílná. Důsledky porušování práva Unie s přeshraničním rozměrem, která oznámili oznamovatelé, dokládají, že nedostatečná ochrana v jednom členském státě má negativní dopad na fungování politik Unie nejen v tomto členském státě, nýbrž i v ostatních členských státech a v Unii jako celku.

(5)

Společné minimální normy zajišťující účinnou ochranu oznamovatelů by se měly uplatňovat v aktech a oblastech politiky, ve kterých je nutné posílit prosazování, ve kterých je nedostatečné oznamování ze strany oznamovatelů klíčovým faktorem, který negativně ovlivňuje prosazování, a ve kterých může

porušování práva Unie způsobit vážné poškození veřejného zájmu. Členské státy by se mohly rozhodnout rozšířit uplatňování vnitrostátních předpisů na další oblasti s cílem zajistit soudržný a komplexní rámec ochrany oznamovatelů na vnitrostátní úrovni.

(6)

Ochrana oznamovatelů je nezbytná k lepšímu prosazování práva Unie v oblasti zadávání veřejných zakázek. Je nutná nejen k předcházení podvodům a korupci při zadávání veřejných zakázek v souvislosti s plněním rozpočtu Unie ale i k odhalování nedostatečného prosazování pravidel pro zadávání veřejných zakázek vnitrostátními zadávajícími orgány a zadavateli v souvislosti s pořízením zboží, stavebních prací, dodávkou zboží a poskytnutím služeb. Porušování těchto pravidel narušuje hospodářskou soutěž, zvyšuje náklady podnikání, podkopává zájmy investorů a akcionářů a obecně snižuje přitažlivost pro investice a vytváří pro všechny podniky v Unii nerovné podmínky, čímž nepříznivě ovlivňuje řádné fungování vnitřního trhu.

(7)

V oblasti finančních služeb již normotvůrce Unie uznal přidanou hodnotu ochrany oznamovatelů. V období po finanční krizi, která odhalila vážné nedostatky v prosazování příslušných pravidel, byla ve značném počtu legislativních aktů v oblasti finančních služeb zavedena opatření k ochraně oznamovatelů, včetně interních a externích kanálů pro oznamování a výslovného zákazu odvetných opatření, jak Komise uvedla ve svém sdělení ze dne 8. prosince 2010 nazvaném „Posílení sankčních režimů v odvětví finančních služeb“. Konkrétně v souvislosti s obezřetnostním rámcem vztahujícím se na úvěrové instituce a investiční podniky stanoví směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU (4) ochranu oznamovatelů, která se použije i v rámci nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 (5).

(8)

Pokud jde o bezpečnost výrobků uváděných na vnitřní trh, jsou hlavním zdrojem důkazů podniky zapojené ve výrobním a distribučním řetězci, takže oznamování ze strany oznamovatelů v těchto podnicích má vysokou přidanou hodnotu, jelikož jsou mnohem blíže informacím o možných nekalých a nedovolených praktikách v oblasti výroby, dovozu či distribuce, pokud jde o nebezpečné výrobky. Proto je třeba zavést ochranu oznamovatelů v souvislosti s bezpečnostními požadavky vztahujícími se na výrobky regulované unijními harmonizačními právními předpisy uvedenými v přílohách I a II v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1020 (6), i ve vztahu k požadavkům na obecnou bezpečnost výrobků podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/95/ES (7). Ochrana oznamovatelů podle této směrnice by rovněž napomohla zabránit odklánění palných zbraní, jejich součástí, dílů a střeliva, jakož i produktů pro obranné účely, jelikož by podpořila oznamování porušení práva Unie, jako jsou podvody s doklady, pozměněná označení a podvodné pořizování palných zbraní v rámci Unie, kdy porušení často znamená odklon z legálního trhu na trh nelegální. Ochrana

oznamovatelů podle této směrnice by rovněž pomohla předcházení nedovolené výrobě podomácku vyrobených výbušnin tím, že přispěje k správnému uplatňování omezení a kontrol týkajících se prekurzorů výbušnin.

(9)

Význam ochrany oznamovatelů z hlediska předcházení porušování pravidel Unie v oblasti bezpečnosti dopravy a odrazování od takového porušování, které může ohrozit životy lidí, již byl uznán v odvětvových aktech Unie v oblasti bezpečnosti letectví, zejména v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 376/2014 (8) a v oblasti bezpečnosti námořní dopravy, zejména ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/54/EU (9) a 2009/16/ES (10), které stanoví uzpůsobená opatření na ochranu oznamovatelů i zvláštní kanály pro oznamování. Tyto akty stanoví rovněž ochranu pracovníků, kteří oznámí své vlastní neúmyslné chyby (tzv. „spravedlivé posuzování“), před odvetnými opatřeními. Stávající prvky ochrany oznamovatelů v těchto dvou oblastech je nezbytné doplnit, jakož i zajistit ochranu rovněž u ostatních druhů dopravy, totiž ve vnitrozemské vodní dopravě a v silniční a železniční dopravě, s cílem lepšího prosazování bezpečnostních norem v těchto druzích dopravy.

(10)

Pokud jde o oblast ochrany životního prostředí, je shromažďování důkazů, předcházení trestným činům proti životnímu prostředí a nezákonnému jednání a jejich identifikace a řešení i nadále problematické a je třeba v tomto ohledu posílit opatření, jak Komise uznala ve svém sdělení ze dne 18. ledna 2018 nazvaném „Opatření EU ke zlepšení dodržování právních předpisů v oblasti životního prostředí a správy věcí veřejných v této oblasti“. Vzhledem k tomu, že před vstupem této směrnice v platnost existovala pravidla pro ochranu oznamovatelů v oblasti ochrany životního prostředí pouze v jediném odvětvovém aktu, totiž ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/30/EU (11), je zavedení takovéto ochrany nezbytné k zajištění účinného prosazování *acquis* Unie v oblasti životního prostředí, jehož porušování může způsobit poškození veřejného zájmu s možným efektem přelévání přes hranice států. Zavedení této ochrany je důležité i v případech, kdy škody na životním prostředí mohou způsobit nebezpečné výrobky.

(11)

Posílení ochrany oznamovatelů by přispělo i k předcházení porušování pravidel Společenství pro atomovou energii týkajících se jaderné bezpečnosti, radiační ochrany a odpovědného a bezpečného nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem a k odrazování od porušování těchto pravidel. Posílilo by rovněž prosazování příslušných ustanovení směrnice Rady 2009/71/Euratom (12), která se týká podpory a zlepšování účinné kultury jaderné bezpečnosti, a zejména ustanovení čl. 8b odst. 2 písm. a) uvedené směrnice, jež mimo jiné vyžaduje, aby příslušný dozorový orgán zavedl systémy řízení, ve kterých má jaderná bezpečnost náležitou prioritu a které podporují na všech

pracovních a vedoucích úrovních možnost vyjadřovat se k účinnému provádění příslušných bezpečnostních zásad a postupů a včas hlásit bezpečnostní otázky.

(12)

Zavedení rámce pro ochranu oznamovatelů by rovněž přispělo k lepšímu vymáhání stávajících ustanovení a k zabránění porušování unijních pravidel týkajících se potravinového řetězce, a zejména bezpečnosti potravin a krmiv a rovněž zdraví, ochrany a dobrých životních podmínek zvířat. Různá unijní pravidla, která byla v těchto oblastech stanovena, jsou vzájemně propojena. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 (13) stanoví obecné zásady a požadavky, na nichž jsou založena veškerá opatření Unie a členských států týkající se potravin a krmiv, přičemž je zvláštní pozornost věnována bezpečnosti potravin, aby byla v souvislosti s potravinami zajištěna vysoká úroveň ochrany lidského zdraví a zájmů spotřebitelů, jakož i účinné fungování vnitřního trhu. Uvedené nařízení mimo jiné stanoví, že provozovatelé potravinářských a krmivářských podniků nemohou odrazovat své zaměstnance a ostatní osoby od spolupráce s příslušnými orgány, lze-li touto spoluprací předejít riziku spojenému s potravinami nebo toto riziko zmenšit či vyloučit. Normotvůrce Unie přijal obdobný přístup v oblasti zdraví zvířat, a to prostřednictvím nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/429 (14), kterým se stanoví pravidla pro prevenci a tlumení nákaz zvířat, které se mohou přenášet na zvířata nebo na člověka, a v oblasti ochrany a dobrých životních podmínek zvířat chovaných pro hospodářské účely, zvířat používaných pro vědecké účely, zvířat během přepravy a zvířat při usmrcování, prostřednictvím směrnice Rady 98/58/ES (15) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/63/EU (16), jakož i nařízení Rady (ES) č. 1/2005 (17) a (ES) č. 1099/2009 (18).

(13)

Oznámení porušení oznamovateli může mít klíčový význam při odhalování rizik pro veřejné zdraví a ochranu spotřebitelů vyplývajících z případů porušování pravidel Unie, které by jinak mohly zůstat skryty, a při předcházení těmto rizikům, jejich snižování nebo odstraňování. Zejména ochrana spotřebitele je úzce spojena s případy, kdy mohou nebezpečné výrobky způsobit spotřebitelům značnou újmu.

(14)

Respektování soukromí a ochrana osobních údajů, které jsou zakotveny coby základní práva v člancích 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), jsou další oblasti, v nichž mohou oznamovatelé pomoci zveřejnit porušení práva, jež mohou poškodit veřejný zájem. Oznamovatelé mohou rovněž pomoci odhalovat porušení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148 (19) o bezpečnosti sítí a informačních systémů která zavádí povinnost hlášení incidentů (včetně těch, jež neohrožují ochranu osobních údajů) a bezpečnostní požadavky vztahující se na subjekty, které poskytují základní služby v mnoha odvětvích (například v odvětví energetiky,

zdravotnictví, dopravy či bankovníctví), na poskytovatele klíčových digitálních služeb (například služby cloud computingu) a na poskytovatele základních veřejných služeb, jako jsou dodávky vody, elektřiny a plynu. Oznamování ze strany oznamovatelů v této oblasti je obzvláště cenné pro předcházení bezpečnostním incidentům, jež by se nepříznivě dotkly klíčových hospodářských a sociálních činností a široce využívaných digitálních služeb, jakož i předcházení porušování pravidel Unie pro ochranu údajů. Toto oznamování napomáhá zajistit kontinuitu služeb, jež jsou nezbytné pro fungování vnitřního trhu a blaho společnosti.

(15)

Navíc ochrana finančních zájmů Unie, která souvisí s bojem proti podvodům, korupci a jiným protiprávním činnostem poškozujícím výdaje Unie, s výběrem příjmů Unie a s finančními prostředky nebo aktivy Unie, je hlavní oblastí, v níž je zapotřebí prosazování práva Unie posílit. Posílení ochrany finančních zájmů Unie je relevantní rovněž pro plnění rozpočtu Unie, pokud jde o výdaje vynaložené na základě Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii (dále jen „Smlouva o Euratomu“). Neexistence účinného prosazování v oblasti ochrany finančních zájmů Unie, včetně předcházení podvodům a korupci na vnitrostátní úrovni, vede ke snížení příjmů Unie a zneužití finančních prostředků Unie, což může narušit veřejné investice, zabránit růstu a oslabit důvěru občanů v opatření Unie. Článek 325 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) požaduje, aby Unie a členské státy bojovaly proti podvodům a jiným protiprávním jednáním poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie. Příslušná opatření Unie v tomto ohledu zahrnují zejména nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 (20) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 (21). Nařízení (ES, Euratom) č. 2988/95 je pro nejzávažnější typy jednání souvisejícího s podvodem doplněno směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 (22) a Úmluvou o ochraně finančních zájmů Evropských společenství ze dne 26. července 1995 (23), vypracovanou na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii, včetně protokolů k této úmluvě ze dne 27. září 1996 (24), 29. listopadu 1996 (25) a 19. června 1997 (26). Uvedené úmluva a zmíněné protokoly jsou nadále v platnosti pro členské státy, pro něž není závazná směrnice (EU) 2017/1371.

(16)

Společné minimální normy pro ochranu oznamovatelů by měly být stanoveny i pro porušení týkající se vnitřního trhu ve smyslu čl. 26 odst. 2 Smlouvy o fungování EU. Navíc v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) mají opatření Unie určená k vytvoření nebo zajištění fungování vnitřního trhu přispět k odstranění stávajících nebo vznikajících překážek volného pohybu zboží či služeb a k odstranění narušování hospodářské soutěže.

(17)

Ochrana oznamovatelů v zájmu zlepšení prosazování práva Unie v oblasti hospodářské soutěže, včetně pokud jde o státní podporu, by sloužila k ochraně účinného fungování trhů v Unii a umožnila

by rovné podmínky pro podniky a znamenala přínosy pro spotřebitele. Co se týká pravidel hospodářské soutěže, která se vztahují na podniky, význam oznamování zasvěcenými osobami při odhalování případů porušení práva hospodářské soutěže již byl uznán v unijní politice shovívavosti uplatňované Komisí podle článku 4a nařízení Komise (ES) č. 773/2004 (27), jakož i při nedávném zavedení anonymního nástroje pro oznamovatele Komisí. Porušení v oblasti práva hospodářské soutěže a pravidel státní podpory se týkají článků 101, 102, 106, 107 a 108 Smlouvy o fungování EU a ustanovení v oblasti sekundárního práva přijatých pro účely jejich uplatňování.

(18)

Porušení práva v oblasti daně z příjmů právnických osob, a mechanismy, jejichž účelem je získání daňové výhody a vyhýbání se právním povinností, čímž je mařen předmět nebo účel příslušného práva v oblasti daně z příjmů právnických osob, mají negativní dopad na řádné fungování vnitřního trhu. Tato porušení a mechanismy mohou vést k nekalé daňové soutěži a rozsáhlým daňovým únikům, u podniků narušovat rovné podmínky a pro členské státy i pro rozpočet Unie jako celek mít za následek ztrátu daňových příjmů. Tato směrnice by měla stanovit ochranu před odvetnými opatřeními pro osoby, které oznamují mechanismy vyhýbání se daňovým povinností anebo zneužívání, jež by mohly jinak zůstat neodhaleny, s cílem posílit schopnost příslušných orgánů chránit řádné fungování vnitřního trhu a odstranit narušování a překážky obchodu, které nepříznivě ovlivňují konkurenceschopnost podniků na vnitřním trhu, a které přímo souvisí s pravidly v oblasti volného pohybu a týkají se i uplatňování pravidel státní podpory. Ochrana oznamovatelů podle této směrnice přispívá k nedávným iniciativám Komise, které mají zvýšit transparentnost a zlepšit výměnu informací v oblasti daní a vytvořit v Unii spravedlivější prostředí, pokud jde o daň z příjmů právnických osob, aby se zvýšila účinnost členských států při určování mechanismů umožňujících vyhýbání se daňovým povinností anebo zneužívání, a pomohla by odrazovat od těchto mechanismů. Tato směrnice však neharmonizuje ani hmotněprávní, ani procesní ustanovení týkající se daní a neklade si za cíl posílení vymáhání vnitrostátních pravidel týkajících se daně z příjmu právnických osob, aniž je dotčena možnost členských států využívat k tomuto účelu oznámené informace.

(19)

Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) vymezuje věcnou působnost této směrnice odkazem na seznam aktů Unie uvedený v příloze. To naznačuje, že pokud tyto akty Unie vymezují svou věcnou působnost odkazem na akty Unie uvedené v jejich přílohách, jsou součástí věcné působnosti této směrnice i uvedené akty. Odkaz na akty uvedené v příloze by navíc měl být chápán jako odkaz zahrnující všechna vnitrostátní či unijní prováděcí opatření nebo opatření v přenesené pravomoci přijatá na základě těchto aktů. Odkaz na akty Unie v příloze by kromě toho měl být chápán jako dynamický odkaz, což je v systému odkazování na právní akty Unie normou. Pokud je tedy akt Unie uvedený v příloze pozměněn, odkaz se týká aktu v pozměněném znění; pokud je akt Unie uvedený v příloze nahrazen, odkaz se týká nového aktu.

(20)

Určité akty Unie, zejména v oblasti finančních služeb, jako je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 596/2014 (28) a prováděcí směrnice Komise (EU) 2015/2392, přijatá na základě uvedeného nařízení (29), již obsahují podrobná pravidla pro ochranu oznamovatelů. Veškerá zvláštní pravidla v tomto ohledu stanovená ve stávajících právních předpisech Unie, včetně právních aktů uvedených v seznamu v části II přílohy této směrnice, který je přizpůsoben příslušným odvětvím, by měla být zachována. To má obzvláštní význam pro určení, které právní subjekty v oblasti finančních služeb, předcházení praní peněz a financování terorismu mají v současnosti povinnost zavést interní kanály pro oznamování. Pro zajištění soudržnosti a právní jistoty mezi členskými státy by se tato směrnice měla zároveň vztahovat na všechny záležitosti, jež nejsou upraveny v odvětvových aktech, čímž by měla tyto akty doplnit, aby byly zcela v souladu s minimálními normami. Tato směrnice by měla zejména dále upřesnit podobu interních a externích kanálů pro oznamování, povinnosti příslušných orgánů a konkrétní formy ochrany před odvetnými opatřeními, která má být poskytována na vnitrostátní úrovni. Článek 28 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1286/2014 (30) v tomto ohledu poskytuje členským státům možnost stanovit v oblasti, na kterou se uvedené nařízení vztahuje, interní cestu pro oznamování. Z důvodu soudržnosti s minimálními normami stanovenými touto směrnicí by se povinnost zavést interní kanály pro oznamování stanovená v této směrnici měla uplatnit i v souvislosti s nařízením (EU) č. 1286/2014.

(21)

Touto směrnicí by neměla být dotčena ochrana, která je přiznána zaměstnancům v případě, že oznámí porušení pracovního práva Unie. Konkrétně v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci již článek 11 směrnice Rady 89/391/EHS (31) vyžaduje, aby členské státy zajistily, že zaměstnancům ani jejich zástupcům nesmí být na újmu jejich žádosti nebo návrhy, aby zaměstnavatelé přijali vhodná opatření k zmírnění rizik pro zaměstnance nebo k odstranění zdrojů nebezpečí. Zaměstnanci a jejich zástupci jsou podle uvedené směrnice oprávněni obracet se na příslušný orgán, považují-li zaměstnavatelem přijatá opatření a poskytnuté prostředky za nedostatečné pro zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.

(22)

Členské státy by se mohly rozhodnout stanovit, že oznámení ohledně stížností vyplývajících z osobních vztahů týkajících se výlučně oznamující osoby, totiž stížností v souvislosti s osobními spory mezi oznamující osobou a jiným zaměstnancem, lze provádět prostřednictvím jiných postupů.

(23)

Touto směrnicí by neměla být dotčena ochrana přiznávaná postupy pro oznamování případných protiprávních jednání včetně podvodů a korupce, které poškozují zájmy Unie, nebo pro oznamování chování souvisejícího s plněním pracovních povinností, které by mohlo vážně porušovat povinnosti

úředníků a ostatních zaměstnanců Evropské unie stanovené podle článků 22a, 22b a 22c služebního řádu úředníků Evropské unie a pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie uvedených v nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 (32). Tato směrnice by se měla použít v případě, že úředníci a jiní zaměstnanci Unie oznámí porušení, k němuž došlo v pracovním kontextu mimo jejich pracovněprávní vztah s orgány, institucemi a jinými subjekty Unie.

(24)

Národní bezpečnost zůstává ve výhradní odpovědnosti každého členského státu. V souladu s judikaturou Soudního dvora by se tato směrnice neměla vztahovat na oznámení o porušeních v souvislosti se zakázkami v oblasti obrany nebo bezpečnosti, pokud se na ně vztahuje článek 346 Smlouvy o fungování EU. Pokud se některé členské státy rozhodnou rozšířit ochranu stanovenou podle této směrnice na další oblasti či akty, které nespádají do její věcné působnosti, měly by mít možnost přijmout zvláštní ustanovení na ochranu podstatných zájmů národní bezpečnosti v tomto ohledu.

(25)

Touto směrnicí by neměla být dotčena ani ochrana utajovaných informací, jež mají být podle práva Unie nebo podle právních a správních předpisů platných v dotčeném členském státě z bezpečnostních důvodů chráněny před neoprávněným přístupem. Touto směrnicí by mimoto neměly být dotčeny povinnosti vyplývající z rozhodnutí Rady 2013/488/EU (33) nebo rozhodnutí Komise (EU, Euratom) 2015/444 (34).

(26)

Touto směrnicí by neměla být dotčena ochrana důvěrné povahy komunikací mezi právníky a jejich klienty (povinnost zachovávat mlčenlivost) stanovená podle vnitrostátního a případně unijního práva, v souladu s judikaturou Soudního dvora. Směrnicí by neměla být dotčena ani povinnost zachování důvěrnosti komunikací poskytovatelů zdravotní péče včetně terapeutů s jejich pacienty a zdravotnické dokumentace (lékařské tajemství) stanovená podle vnitrostátního a unijního práva.

(27)

Příslušníci jiných profesí než právníci či poskytovatelé zdravotní péče by měli mít nárok na ochranu podle této směrnice v případě, že oznamují informace chráněné platnými profesními předpisy, a za předpokladu, že oznámení těchto informací je nezbytné pro odhalení porušení spadajícího do oblasti působnosti této směrnice.

(28)

Ačkoliv by tato směrnice měla stanovit za určitých podmínek omezené vyloučení odpovědnosti, a to i trestní, v případě porušení důvěrnosti, neměla by jí být dotčena vnitrostátní pravidla upravující trestní řízení, zejména pokud jde o zajištění integrity vyšetřování a řízení či práv dotčených osob na obhajobu. Tím by nemělo být dotčeno zavedení ochranných opatření do jiných druhů vnitrostátního procesního práva, zejména obrácení důkazního břemene ve vnitrostátním správním, občanském či řízení ve věcech pracovních.

(29)

Touto směrnicí by neměly být dotčeny vnitrostátní předpisy týkající se výkonu práva zástupců zaměstnanců na informace, konzultace a účast na kolektivním vyjednávání a jejich obranu zaměstnaneckých práv zaměstnanců. Tím by neměla být dotčena úroveň ochrany přiznaná podle této směrnice.

(30)

Tato směrnice by se neměla vztahovat na případy, kdy bylo osoby, které udělily svůj informovaný souhlas, identifikovány nebo registrovány jako oznamovatelé v databázích spravovaných orgány pověřenými na vnitrostátní úrovni, jako jsou například celní orgány, a které oznámí porušení donucovacím orgánům za úplaty nebo odměny. Tato oznámení jsou činěna podle specifických postupů, jejichž cílem je zajistit anonymitu těchto osob v zájmu ochrany jejich tělesné integrity a jež jsou odlišné od kanálů pro oznamování stanovených v této směrnici.

(31)

Osoby, které oznámí informace o ohrožení nebo poškození veřejného zájmu, jež získaly v souvislosti s činnostmi souvisejícími s prací, využívají své právo na svobodu projevu. Právo na svobodu projevu a informací zakotvené v článku 11 Listiny a v článku 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zahrnuje právo přijímat a rozšiřovat informace a svobodu a pluralitu sdělovacích prostředků. Tato směrnice proto vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva týkající se práva na svobodu projevu a ze zásad, které na tomto základě vypracovala Rada Evropy ve svém doporučení o ochraně oznamovatelů přijatém Radou ministrů dne 30. dubna 2014.

(32)

Aby mohly oznamující osoby využít ochrany podle této směrnice, měly by vzhledem k okolnostem a informacím, které mají k dispozici v době oznámení, mít oprávněný důvod se domnívat, že jimi oznamované záležitosti jsou pravdivé. Tento požadavek je nezbytným ochranným opatřením před zlovolnými, neopodstatněnými či zneužívajícími oznámeními, jež zajišťuje, aby osobám, které v době oznámení úmyslně a vědomě oznámí nesprávné či zavádějící informace, nebyla ochrana poskytnuta. Současně tento požadavek zajišťuje, aby nedošlo k zbavení ochrany v případě, že oznamující osoba oznámila nepřesné informace o porušení neúmyslnou chybou. Obdobně by oznamující osoby měly mít nárok na ochranu podle této směrnice v případě, mají-li oprávněné důvody domnívat se, že oznámené informace spadají do její oblasti působnosti. Důvody, které oznamující osobu vedou k oznámení, by neměly být podstatné, pokud jde o rozhodnutí, zda by této osobě měla být poskytnuta ochrana.

(33)

Oznamující osoby mají zpravidla pocit větší jistoty při interním oznamování, pokud nemají důvody učinit oznámení externě. Z empirických studií vyplývá, že většina oznamovatelů má tendenci činit interní oznámení v rámci organizace, v níž pracují. Interní oznamování je rovněž nejlepším způsobem, jak zajistit, že informace obdrží osoby, které mohou přispět k včasnému a účinnému odstranění rizik pro veřejný zájem. Současně by oznamující osoba měla mít možnost zvolit nejvhodnější kanál podle konkrétních okolností daného případu. Mimoto je nutné chránit zveřejnění s přihlédnutím k demokratickým zásadám, jako je transparentnost a odpovědnost, a základním právům, jako je svoboda projevu a svoboda a pluralita sdělovacích prostředků, a současně zajistit rovnováhu mezi zájmem zaměstnavatelů, pokud jde o řízení jejich organizace a ochranu jejich zájmů, na jedné straně a zájmem veřejnosti týkajícím se ochrany před újmou na straně druhé, a to v souladu s kritérii stanovenými v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.

(34)

Aniž jsou dotčeny stávající povinnosti umožnit anonymní oznamování na základě práva Unie, měly by mít členské státy možnost se rozhodnout, zda mají právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru a příslušné orgány přijímat anonymní oznámení o porušeních spadajících do oblasti působnosti této směrnice a podnikat v návaznosti na tato oznámení opatření. Nicméně osobám, které učinily anonymní oznámení nebo zveřejnění spadající do oblasti působnosti této směrnice a splňují její podmínky, by měla být poskytnuta ochrana podle této směrnice, pokud byly následně identifikovány a postiženy odvetnými opatřeními.

(35)

Tato směrnice by měla poskytnout ochranu v případech, kdy osoby učiní oznámení podle právních předpisů Unie orgánům, institucím či jiným subjektům Unie, například v souvislosti s podvody týkajícími se rozpočtu Unie.

(36)

Osoby potřebují zvláštní právní ochranu, pokud oznámené informace získají prostřednictvím činností souvisejících s prací, a hrozí jim tudíž odvetná opatření v souvislosti s prací, například za porušení povinnosti zachovávat důvěrnost nebo loajalitu. Základním důvodem pro zajištění ochrany těchto osob je jejich ekonomická zranitelnost plynoucí ze vztahu k osobě, na níž jsou fakticky pracovně závislé. Neexistuje-li takováto nerovnováha sil v souvislosti s prací, například v případě běžných stěžovatelů nebo nezúčastněných osob z řad občanů, není ochrana před odvetnými opatřeními nutná.

(37)

Účinné prosazování práva Unie vyžaduje, aby byla ochrana přiznána co nejširší možné škále kategorií osob, které bez ohledu na to, zda se jedná o občany Unie, nebo státní příslušníky třetích zemí, mají vzhledem ke svým činnostem souvisejících s prací, nehladě na povahu těchto činností a na to, zda jsou placené či neplacené, privilegovaný přístup k informacím o porušení, jejichž oznámení je ve veřejném zájmu, a které mohou být v případě jejich oznámení postiženy odvetnými opatřeními. Členské státy by měly zajistit, aby byla potřeba ochrany stanovena s odkazem na všechny příslušné okolnosti, a nikoli pouze s odkazem na povahu vztahu, za účelem zahrnutí celé škály osob, které jsou v širokém smyslu spojeny s organizací, v níž došlo k porušení.

(38)

Ochrana by se měla vztahovat především na osoby, které mají status „pracovníků“ ve smyslu čl. 45 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, jak jej vykládá Soudní dvůr, zejména osoby, které po určitou dobu vykonávají pro jinou osobu pod jejím vedením činnosti, za které pobírají odměnu. Ochrana by tedy měla být přiznána rovněž pracovníkům v nestandardním pracovním poměru, včetně pracovníků na částečný úvazek a pracovníků s pracovní smlouvou na dobu určitou, jakož i osobám, které uzavřely pracovní smlouvu nebo jsou v pracovněprávním vztahu s agenturou práce, což jsou nejisté formy vztahů, u nichž lze často obtížně uplatňovat standardní ochranu před nespravedlivým zacházením. Pojem „pracovník“ zahrnuje i státní zaměstnance, zaměstnance ve veřejných službách, jakož i jiné osoby pracující ve veřejném sektoru.

(39)

Ochrana by se měla rozšířit i na kategorie fyzických osob, které sice nejsou „pracovníky“ ve smyslu čl. 45 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, mohou však hrát klíčovou úlohu při odhalování porušení práva Unie a v souvislosti s činnostmi souvisejícími s prací se mohou z ekonomického hlediska nacházet ve zranitelné situaci. Například pokud jde bezpečnost výrobků, jsou dodavatelé mnohem blíže zdroji

informací o možných nekalých a nedovolených praktikách v oblasti výroby, dovozu či distribuce týkající se nebezpečných výrobků; a při vynakládání finančních prostředků Unie mají poradci poskytující své služby privilegované postavení, pokud jde o upozornění na případy porušení, jichž jsou svědky. Tyto kategorie osob, včetně osob samostatně výdělečně činných, které poskytují služby, osob ve svobodném povolání, zhotovitelů, subdodavatelů a dodavatelů, jsou obvykle postiženy odvetnými opatřeními, která mohou mít například formu předčasného ukončení nebo zrušení smluv o poskytování služeb, licence nebo povolení, ztráty obchodních příležitostí, ztráty příjmů, nátlaku, zastrašování nebo obtěžování, zařazení na černou listinu nebo bojkotování podniku nebo poškození jejich dobré pověsti. Odvetnými opatřeními mohou být postiženi i akcionáři a osoby v řídicích orgánech, například z finančního hlediska nebo ve formě zastrašování či obtěžování, zařazení na černou listinu nebo poškození jejich dobré pověsti. Ochrana by měla být přiznána také osobám, jejichž pracovní poměr skončil, a uchazečům o zaměstnání nebo zájemcům o poskytování služeb určité organizaci, kteří získali informace o porušení během přijímacího řízení nebo v jiné fázi předmluvních jednání a kteří by mohli být postiženi odvetnými opatřeními například ve formě negativních pracovních referencí, zařazení na černou listinu nebo bojkotování podniku.

(40)

Účinná ochrana oznamovatelů znamená chránit rovněž kategorie osob, které sice nejsou na činnostech souvisejících s prací ekonomicky závislé, nicméně mohou být za oznamování porušování postiženy odvetnými opatřeními. Odvetnými opatřeními proti dobrovolníkům a placeným nebo neplaceným stážistům by mohlo být ukončení využívání jejich služeb nebo poskytnutí negativních pracovních referencí či jiné poškození jejich dobré pověsti či kariérních vyhlídek.

(41)

Ochrana by měla být poskytnuta nejen před odvetnými opatřeními, která jsou přijata nejen přímo vůči samotným oznamujícím osobám, nýbrž také před odvetnými opatřeními, která mohou být přijata nepřímo, včetně opatření vůči prostředníkům, spolupracovníkům či příbuzným oznamující osoby, kteří jsou rovněž v pracovním vztahu se zaměstnavatelem oznamující osoby či jejím zákazníkem nebo příjemcem služeb. Aniž je dotčena ochrana, které zástupci odborových organizací nebo zástupci zaměstnanců požívají ve své funkci podle jiných unijních a vnitrostátních pravidel, měli by požívat ochrany stanovené podle této směrnice v případě, kdy činí oznámení ve svém postavení zaměstnanců, i v případě, kdy poskytli poradenství a podporu oznamující osobě. K nepřímým odvetným opatřením patří rovněž kroky podniknuté vůči právnímu subjektu, který oznamující osoba vlastní, pro který pracuje nebo s nímž je jinak spojena v pracovním kontextu, jako je neposkytnutí služeb, zařazení na černou listinu nebo bojkotování podniku.

(42)

Účinné odhalování vážného poškození veřejného zájmu a předcházení tomuto poškození vyžaduje, aby pojem porušení zahrnoval i zneužívající praktiky, jak je vymezuje judikatura Soudního dvora, konkrétně jednání či opomenutí, jež se z formálního hlediska nejeví jako protiprávní, maří však předmět nebo účel práva.

(43)

Účinné předcházení porušování práva Unie vyžaduje, aby byla ochrana přiznána osobám, které poskytnou informace nezbytné k odhalení porušení, ke kterým již došlo, porušení, k nimž dosud nedošlo, ale je velmi pravděpodobné, že k nim dojde, jednání či opomenutí, která může oznamující osoba oprávněně považovat za porušení, jakož i pokusů o utajení porušení. Z týchž důvodů je ochrana odůvodněná také u osob, které neposkytnou skutečné důkazy, nýbrž předloží odůvodněné obavy či podezření. Ochrana by se současně neměla vztahovat na osoby, které oznámí informace, které již jsou zcela zpřístupněny veřejnosti, nebo na nepodložené zvěsti a zprávy z doslechu.

(44)

Aby mohlo být nepříznivé zacházení považováno za odvetné opatření a aby z tohoto důvodu mohla oznamující osoba požívat právní ochrany, měla by mezi oznámením a nepříznivým zacházením s oznamující osobou, a to přímo či nepřímo, existovat úzká souvislost. Účinná ochrana oznamujících osob jako způsob posílení prosazování práva Unie vyžaduje širokou definici odvetných opatření, jež zahrnuje jakékoli jednání či opomenutí, k němuž dojde v pracovním kontextu a které těmto osobám působí újmu. Tato směrnice by však neměla bránit zaměstnavatelům, aby přijímali rozhodnutí související se zaměstnáním, která nejsou důsledkem oznámení nebo zveřejnění informací.

(45)

Ochrana před odvetnými opatřeními jako způsob zaručení svobody projevu a svobody a plurality sdělovacích prostředků by měla být poskytnuta osobám, které oznámí informace o jednání či opomenutí v rámci organizace (interní oznamování) nebo externímu orgánu (externí oznamování), i osobám, které tyto informace zpřístupní veřejnosti (například přímo veřejnosti prostřednictvím online platformy nebo sociálních médií či sdělovacím prostředkům, voleným úředním osobám, organizacím občanské společnosti, odborovým svazům či profesním a obchodním organizacím).

(46)

Oznamovatelé jsou důležitým zdrojem zejména pro investigativní novináře. Zajištění účinné ochrany oznamovatelů před odvetnými opatřeními zvyšuje právní jistotu potenciálních oznamovatelů, a tím rovněž podporuje oznamování prostřednictvím sdělovacích prostředků. V tomto ohledu má ochrana

oznamovatelů jako zdrojů pro novináře zásadní význam pro zajištění funkce „hlídacího psa“, kterou investigativní žurnalistika plní v demokratických společnostech.

(47)

Pro účinné odhalování porušování práva Unie a předcházení takovému porušování má zásadní význam to, aby se relevantní informace dostaly rychle k těm, kdo jsou zdroji problému nejbližší, mohou jej nejlépe prošetřit a mají případně pravomoci k zjednání nápravy. V zásadě by proto oznamující osoby měly být nabádány, aby nejprve využily interní kanály pro oznamování a učinily oznámení svému zaměstnavateli, pokud mají tyto kanály k dispozici a lze důvodně předpokládat, že fungují. Je tomu tak zejména v případech, kdy se oznamující osoby domnívají, že porušení lze účinně řešit v rámci příslušné organizace a že odvetná opatření nehrozí. V důsledku toho by právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru měly zavést vhodné interní postupy pro přijímání oznámení a následných opatření v návaznosti na tato oznámení. Toto pobízení se týká i případů, kdy byly tyto kanály zavedeny, aniž by to vyžadovalo unijní či vnitrostátní právo. Tato zásada by měla přispět k posílení kultury dobré komunikace a sociální odpovědnosti podniků, kdy se oznamovatelé považují za osoby, které významně přispívají k samonápravnému procesu a excelenci v rámci organizací.

(48)

Co se týká právních subjektů v soukromém sektoru, povinnost zavést interní kanály pro oznamování by měla být úměrná jejich velikosti a úrovni rizika, jež jejich činnosti představují pro veřejný zájem. Povinnosti zavést interní kanály pro oznamování by měly podléhat všechny podniky s 50 či více zaměstnanci bez ohledu na povahu jejich činností, a to na základě jejich povinnosti vybírat DPH. Na základě náležitého posouzení rizik by členské státy mohly rovněž vyžadovat od dalších podniků, aby zavedly v určitých případech interní kanály pro oznamování, například kvůli značným rizikům, jež mohou vyplývat z jejich činností.

(49)

Touto směrnicí by neměla být dotčena možnost členských států vybízet právní subjekty v soukromém sektoru s méně než 50 zaměstnanci k zavedení interních kanálů pro oznamování a přijímání následných opatření, a to i stanovením méně preskriptivních požadavků pro tyto kanály než jsou požadavky stanovené podle této směrnice, za předpokladu, že tyto požadavky zaručí důvěrnost a přijímání následných opatření s řádnou péčí.

(50)

Osvobození malých podniků a mikropodniků od povinnosti zavést interní kanály pro oznamování by se nemělo vztahovat na soukromé podniky, které mají povinnost zavést interní kanály pro oznamování podle aktů Unie uvedených v částech I.B a II přílohy.

(51)

Mělo by být zřejmé, že v případě právních subjektů v soukromém sektoru, které neposkytují interní kanály pro oznamování, by měly mít oznamující osoby možnost externího oznamování, a že by tyto osoby měly požívat ochrany před odvetnými opatřeními podle této směrnice.

(52)

Aby bylo zajištěno zejména dodržování pravidel pro zadávání veřejných zakázek ve veřejném sektoru, měla by se povinnost zavést interní kanály pro oznamování vztahovat na všechny zadávající orgány a zadavatele na místní, regionální a celostátní úrovni, přičemž by měla být úměrná jejich velikosti.

(53)

Za předpokladu, že je zajištěno utajení totožnosti oznamující osoby, je na každém jednotlivém právním subjektu v soukromém a veřejném sektoru, aby stanovil druh kanálů pro oznamování, které zavede. Konkrétně by kanály pro oznamování měly osobám umožnit činit oznámení písemně a podávat je poštou, prostřednictvím fyzické schránky (schránek) pro podávání stížností nebo prostřednictvím on-line platformy, ať již intranetové či internetové, nebo činit oznámení ústně prostřednictvím telefonní horké linky nebo jiného systému hlasových zpráv či obojí. Na žádost oznamující osoby by tyto kanály měly rovněž umožnit činit oznámení prostřednictvím osobní schůzky v přiměřené lhůtě.

(54)

K přijímání oznámení o porušení jménem právních subjektů v soukromém nebo veřejném sektoru by mohly být oprávněny rovněž třetí osoby, pokud poskytují náležitě záruky týkající se dodržování nezávislosti, důvěrnosti, ochrany údajů a tajemství. Těmito třetími osobami by mohly být externí poskytovatelé platformy pro oznamování, externí poradci, auditoři, zástupci odborových svazů nebo zástupci zaměstnanců.

(55)

Postupy pro interní oznamování by měly právním subjektům v soukromém sektoru umožňovat zcela důvěrné přijímání a šetření oznámení zaměstnanců subjektu a jeho dceřiných společností nebo přidružených podniků (skupiny), avšak v možném rozsahu i veškerých zástupců a dodavatelů skupiny a jakýchkoli osob, které získají informace prostřednictvím činností souvisejících s prací v souvislosti s daným subjektem a skupinou.

(56)

Výběr nejvhodnějších osob nebo odborů v rámci právního subjektu v soukromém sektoru, jež by měly být určeny jako příslušné pro přijímání oznámení a následných opatření, závisí na struktuře subjektu, jejich funkce by však měla být každopádně taková, aby zajistila nezávislost a neexistenci střetu zájmů. V menších subjektech se může jednat o dvojí funkci, kterou zastává pracovník společnosti s dobrými předpoklady pro to, aby učinil oznámení přímo vedoucímu organizace, jako je vedoucí oddělení dodržování předpisů nebo lidských zdrojů, pracovník pro integritu, právník nebo osoba pověřená ochranou osobních údajů, finanční ředitel, hlavní auditor nebo člen výkonného orgánu.

(57)

V souvislosti s interním oznamováním má informování oznamující osoby o následných opatřeních v návaznosti na oznámení, v zákonných mezích a co nejsrozumitelnějším způsobem, zásadní význam pro vybudování důvěry v účinnost celkového systému ochrany oznamovatelů a snižuje pravděpodobnost dalších zbytečných oznámení či zveřejnění informací. Oznamující osoba by měla být v přiměřené lhůtě vyrozuměna o plánovaných či přijatých následných opatřeních a o důvodech jejich volby. Následná opatření by mohla zahrnovat například postoupení pro jiné kanály nebo postupy v případě oznámení, které výlučně postihuje individuální práva oznamující osoby, ukončení šetření pro nedostatek důkazů či z jiných důvodů, zahájení interního šetření a případně jeho zjištění a veškerá opatření, která byla přijata k řešení předloženého problému, postoupení příslušnému orgánu za účelem dalšího šetření, pokud tyto informace neohroží vnitřní šetření či vyšetřování nebo se nedotknou práv dotčené osoby. Oznamující osoba by měla být ve všech případech informována o průběhu a výsledku šetření. V průběhu šetření by mělo být možné požádat oznamující osobu o poskytnutí dalších informací, aniž by však tato osoba měla povinnost tak učinit.

(58)

Přiměřená lhůta pro informování oznamující osoby by neměla přesahovat tři měsíce. Není-li o vhodných následných opatřeních dosud rozhodnuto, měla by o tom být oznamující osoba vyrozuměna a měla by být informována jakékoli další zpětné vazbě.

(59)

Osoby, které zvažují oznámení porušení práva Unie, by měly mít možnost přijmout informované rozhodnutí ohledně toho, zda, jak a kdy oznámení učiní. Právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru, které zavedly postupy pro interní oznamování, by měly být povinny poskytnout o těchto postupech, jakož i o postupech pro externí oznamování příslušným orgánům, informace. Je zásadní, aby tyto informace byly jasné a snadno přístupné v co nejširším rozsahu i jiným osobám než zaměstnancům, které přicházejí do styku se subjektem prostřednictvím činností souvisejících s prací, jako jsou poskytovatelé služeb, distributoři, dodavatelé a obchodní partneři. Tyto informace by mohly být například vyvěšeny na viditelném místě, k němuž mají všechny zmíněné osoby přístup, a na internetových stránkách subjektu a mohly být zařazeny rovněž v kurzech a vzdělávacích seminářích týkajících se etiky a bezúhonnosti.

(60)

Účinné odhalování porušování práva Unie a předcházení takovému porušování vyžaduje zajištění toho, aby potenciální oznamovatelé mohli snadno a zcela důvěrně sdělit informace, které mají k dispozici, dotčeným příslušným orgánům, jež mohou problém prošetřit a případně zjednat nápravu.

(61)

Může se stát, že interní kanály neexistují, nebo že byly využity, avšak řádně nefungují například proto, že oznámení nebylo vyřízeno s řádnou péčí nebo v přiměřené lhůtě, nebo že navzdory výsledkům souvisejícího interního šetření potvrzujícího porušení nebylo přijato žádné vhodné opatření pro řešení porušení.

(62)

V jiných případech nelze důvodně předpokládat, že interní kanály budou řádně fungovat. Je tomu tak zejména v případech, kdy oznamující osoby mají oprávněné důvody se domnívat, že by v souvislosti s oznámením byly postíženy odvetnými opatřeními, a to i v důsledku porušení důvěrnosti, nebo že by příslušné orgány měly lepší předpoklady pro přijetí účinných opatření pro řešení porušení. Příslušné orgány by měly lepší předpoklady, například tehdy, kdy se na porušení podílela osoba mající v pracovním kontextu konečnou odpovědnost nebo existuje riziko, že porušení nebo související důkazy by mohly být zatajeny či zničeny; nebo obecněji tehdy, kdy by účinnost úkonů příslušných orgánů v rámci šetření mohla být jinak ohrožena, jako v případě oznámení o kartelových dohodách a jiných porušeních pravidel hospodářské soutěže; nebo tehdy, kdy porušení vyžaduje bezodkladné opatření například pro záchranu zdraví a bezpečnosti osob nebo pro ochranu životního prostředí. Ve všech případech by osoby oznamující příslušným orgánům a případně orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie externě měly být chráněny. Tato směrnice by měla přiznat ochranu i v případech, kdy unijní či vnitrostátní právo vyžaduje, aby oznamující osoby učinily oznámení příslušným vnitrostátním orgánům, například v rámci svých pracovních povinností a úkolů, nebo je-li porušení trestným činem.

(63)

Nedostatečná důvěra v účinnost oznamování je jedním z hlavních faktorů, které potenciální oznamovatele odrazují. Proto je třeba uložit příslušným orgánům jednoznačnou povinnost zavést vhodné externí kanály pro oznamování, přijímat s řádnou péčí následná opatření v návaznosti na obdržaná oznámení a poskytovat v přiměřené lhůtě oznamujícím osobám zpětnou vazbu.

(64)

Mělo by být na členských státech, aby určily orgány příslušné k přijímání informací o porušeních, která spadají do oblasti působnosti této směrnice, a přijetí vhodných následných opatření v návaznosti na oznámení. Těmito příslušnými orgány mohou být soudní orgány, regulační orgány nebo orgány dohledu příslušné v konkrétních dotčených oblastech nebo orgány s obecnější pravomocí na ústřední úrovni v rámci členského státu, donucovací orgány, protikorupční orgány nebo veřejní ochránci práv.

(65)

Jakožto příjemci oznámení by orgány určené jako příslušné měly mít potřebné kapacity a pravomoci pro zajištění vhodných následných opatření – včetně posouzení pravdivosti tvrzení uvedených v oznámení a řešení oznámených porušení zahájením interního šetření, vyšetřování, stíhání nebo přijetí opatření k zpětnému získání finančních prostředků či jiných vhodných nápravných opatření v souladu s jejich pověřením. Alternativně by tyto orgány měly mít nezbytné pravomoci k postoupení oznámení jinému orgánu, který by měl oznámené porušení šetřit, a zároveň by měly zajistit vhodná následná opatření ze strany tohoto orgánu. Zejména pokud si členské státy přejí zavést externí kanály pro oznamování na ústřední úrovni, například v oblasti státní podpory, měly by zavést náležité záruky, aby zajistily dodržování požadavků na nezávislost a samostatnost stanovených v této směrnici. Zavedením těchto externích kanálů pro oznamování by neměly být dotčeny pravomoci členských států nebo Komise, pokud jde o dohled v oblasti státní podpory, touto směrnicí by neměla být dotčena ani výlučná pravomoc Komise, pokud jde o prohlášení slučitelnosti opatření státní podpory zejména podle čl. 107 odst. 3 Smlouvy o fungování EU. Pokud jde o porušení článků 101 a 102 Smlouvy o fungování EU, členské státy by, aniž jsou dotčeny pravomoci Komise v této oblasti, měly určit jako příslušné orgány uvedené v článku 35 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (35).

(66)

Příslušné orgány by rovněž měly oznamujícím osobám poskytnout zpětnou vazbu ohledně plánovaných či přijatých následných opatření, například postoupení jinému orgánu, ukončení šetření pro nedostatek důkazů či z jiných důvodů nebo zahájení šetření a případně jeho zjištění a veškerých

opatření, která byla přijata k řešení předloženého problému, jakož i ohledně důvodů pro volbu takovýchto následných opatření. Sdělením konečného výsledku šetření by neměla být dotčena použitelná unijní pravidla, která zahrnují případná omezení zveřejňování rozhodnutí v oblasti finanční regulace. To by se mělo obdobně použít v oblasti zdaňování právnických osob, jsou-li podobná omezení stanovena v platném vnitrostátním právu.

(67)

Vzhledem k potřebě rychle vyřešit problém, který je předmětem oznámení, jakož i k potřebě zabránit zbytečnému zveřejnění informací, by k přijetí následných opatření a k poskytnutí zpětné vazby mělo dojít v přiměřené lhůtě. Tato lhůta by neměla přesahovat tři měsíce, může se však prodloužit na šest měsíců, je-li to nezbytné kvůli zvláštním okolnostem daného případu, zejména povaze a složitosti předmětu oznámení, jenž může vyžadovat zdlouhavé šetření.

(68)

Právo Unie ve zvláštních oblastech, jako je zneužívání trhu, totiž nařízení (EU) č. 596/2014 a prováděcí směrnice (EU) 2015/2392, civilní letectví, totiž nařízení (EU) č. 376/2014, nebo bezpečnost činností v odvětví ropy a zemního plynu v moři, tedy směrnice 2013/30/EU, již stanoví zavedení interních a externích kanálů pro oznamování. Povinnosti týkající se zavedení takovýchto kanálů, které jsou stanoveny v této směrnici, by měly být pokud možno založeny na stávajících kanálech stanovených v konkrétních aktech Unie.

(69)

Komise, jakož i některé instituce a jiné subjekty Unie, například Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF), Evropská agentura pro námořní bezpečnost (EMSA), Evropská agentura pro bezpečnost letectví (EASA), Evropský orgán pro cenné papíry a trhy (ESMA) a Evropská agentura pro léčivé přípravky (EMA), zavedly externí kanály pro oznamování a postupy pro přijímání oznámení o porušeních spadajících do oblasti působnosti této směrnice, jež zajišťují především utajení totožnosti oznamujících osob. Touto směrnicí by neměly být takovéto externí kanály pro oznamování a postupy, pokud existují, dotčeny, mělo by však být zajištěno, aby osoby podávající oznámení orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie mohly v rámci celé Unie využít společné minimální normy ochrany.

(70)

Pro zajištění účinnosti postupů pro následná opatření přijímaná v návaznosti na oznámení a řešení porušení dotčených pravidel Unie by měly mít členské státy možnost přijímat opatření na omezení

zátěže příslušných orgánů v důsledku oznámení o méně závažných porušeních ustanovení spadajících do oblasti působnosti této směrnice, opakujících se oznámení či oznámení o porušení doplňkových ustanovení, například ustanovení o povinnostech týkajících se dokumentace nebo oznamování. Tato opatření by mohla spočívat v tom, že se příslušným orgánům umožní, aby po řádném posouzení věci rozhodly, že oznámené porušení je zjevně méně závažné a nevyžaduje další následná opatření podle této směrnice kromě ukončení řízení. Členské státy by rovněž měly mít možnost umožnit příslušným orgánům, aby ukončily řízení týkající se opakujících se oznámení, která neobsahují žádné smysluplné nové informace doplňující dřívější oznámení, v souvislosti s nímž již bylo řízení ukončeno, pokud nové právní či skutkové okolnosti neodůvodňují jinou formu následných opatření. Mimoto by členské státy měly mít možnost příslušným orgánům umožnit, aby se v případě vysokého počtu oznámení přednostně zabývaly oznámeními o závažných porušeních nebo o porušeních zásadních ustanovení spadajících do oblasti působnosti této směrnice.

(71)

Stanoví-li tak unijní či vnitrostátní právo, měly by příslušné orgány postoupit případy nebo relevantní informace o porušeních orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie, včetně – pro účely této směrnice – OLAFu a Úřadu evropského veřejného žalobce, aniž by tím byla dotčena možnost oznamující osoby obrátit se přímo na tyto instituce nebo jiné subjekty Unie.

(72)

V řadě oblastí politiky spadajících do věcné působnosti této směrnice existují mechanismy spolupráce, jejichž prostřednictvím si příslušné vnitrostátní orgány vyměňují informace a provádějí navazující činnosti v souvislosti s porušováním pravidel Unie s přeshraničním rozměrem. Příklady sahají od systému správní pomoci a spolupráce, zřízeného prováděcím rozhodnutím Komise (EU) 2015/1918 (36), v případech přeshraničních porušení právních předpisů Unie týkajících se zemědělsko-potravinového řetězce a sítě pro odhalování podvodů v potravinářství podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 (37), přes systém rychlého varování pro nebezpečné nepotravinářské výrobky zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 (38), a síť pro spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (39) až po fórum pro dodržování předpisů a správu v oblasti životního prostředí zřízené rozhodnutím Komise ze dne 18. ledna 2018 (40), Evropskou síť pro hospodářskou soutěž zřízenou podle nařízení (ES) č. 1/2003 a správní spolupráci v oblasti daní podle směrnice Rady 2011/16/EU (41). Příslušné orgány členských států by měly v případě potřeby tyto stávající mechanismy spolupráce plně využívat v rámci povinnosti přijímat následná opatření v návaznosti na oznámení o porušeních spadajících do oblasti působnosti této směrnice. Orgány členských států by mohly rovněž spolupracovat nad rámec stávajících mechanismů spolupráce v případech porušení s přeshraničním rozměrem v oblastech, v nichž takovéto mechanismy spolupráce neexistují.

(73)

Aby byla umožněna účinná komunikace s pracovníky odpovědnými za vyřizování oznámení, je nutné, aby příslušné orgány zavedly a používaly uživatelsky přívětivé kanály pro oznamování, které jsou bezpečné, zajišťují zachování důvěrnosti přijímaných a zpracovávaných informací o porušeních poskytnutých oznamující osobou a umožňují uchování informací v trvalé podobě pro případ dalšího šetření. To by mohlo vyžadovat, aby tyto kanály byly odděleny od obecných komunikačních kanálů, které příslušné orgány používají ke komunikaci s veřejností, jako jsou běžné veřejné systémy pro podávání stížností nebo kanály, které příslušný orgán používá při své běžné činnosti k interní komunikaci a komunikaci se třetími stranami.

(74)

Pracovníci příslušných orgánů, kteří jsou odpovědní za vyřizování oznámení, by měli být odborně vyškoleni mimo jiné o použitelných pravidlech ochrany údajů, aby mohli vyřizovat oznámení a zajišťovat komunikaci s oznamující osobou, jakož i přijímat v reakci na oznámení vhodná následná opatření.

(75)

Osoby, které mají v úmyslu učinit oznámení, by měly mít možnost přijmout informované rozhodnutí ohledně toho, zda, jak a kdy oznámení učiní. Příslušné orgány by proto měly poskytnout jasné a snadno přístupné informace o dostupných kanálech pro oznamování u příslušných orgánů, o platných postupech a o pracovnících v těchto orgánech, kteří jsou odpovědní za vyřizování oznámení. Veškeré informace ohledně oznámení by měly být transparentní, snadno srozumitelné a spolehlivé, aby oznamování podporovaly a neodrazovaly od něj.

(76)

Členské státy by měly zajistit, aby příslušné orgány zavedly náležité postupy ochrany při zpracovávání oznámení a pro ochranu osobních údajů osob, jichž se oznámení týká. Tyto postupy by měly zajistit, aby ve všech fázích postupu byla chráněna totožnost každé oznamující osoby, dotčené osoby a třetích osob uvedených v oznámení, například svědků nebo kolegů.

(77)

Je nutné, aby pracovníci příslušného orgánu, kteří jsou odpovědní za vyřizování oznámení, a jeho pracovníci, kteří mají právo přístupu k informacím poskytnutým oznamující osobou, dodržovali povinnost zachovávat profesní tajemství a důvěrnost při předávání údajů jak uvnitř, tak vně příslušného orgánu, včetně případů, kdy příslušný orgán v souvislosti s oznámením zahájí šetření nebo interní šetření nebo vykonává donucovací činnosti.

(78)

Pravidelný přezkum postupů příslušných orgánů a výměna osvědčených postupů mezi nimi by měly zaručit, že tyto postupy jsou přiměřené, a slouží tudíž svému účelu.

(79)

Osoby, které zveřejní informace, by měly mít nárok na ochranu v případech, kdy navzdory internímu anebo externímu oznámení není porušení řešeno, například v případech, kdy porušení nebylo náležitě posouzeno nebo prošetřeno nebo nebyla přijata žádná vhodná nápravná opatření. Vhodnost následných opatření by měla být posouzena podle objektivních kritérií souvisejících s povinností příslušných orgánů posoudit pravdivost tvrzení a ukončit případné porušování práva Unie. Vhodnost následných opatření bude proto záviset na okolnostech jednotlivých případů a povaze pravidel, která byla porušena. Vhodným následným opatřením podle této směrnice by mohlo být zejména rozhodnutí orgánů o tom, že porušení je zjevně méně závažné a že není zapotřebí následných opatření kromě ukončení řízení.

(80)

Osoby, které zveřejní informace přímo, by měly mít rovněž nárok na ochranu v případech, kdy mají oprávněné důvody domnívat se, že existuje bezprostřední nebo zjevné ohrožení veřejného zájmu nebo hrozí-li nenapravitelná újma, včetně zásahu do tělesné integrity této osoby.

(81)

Osoby, které zveřejní informace přímo, by měly mít rovněž nárok na ochranu v případech, kdy mají oprávněné důvody domnívat se, že v případě externího oznámení existuje riziko odvetných opatření nebo je malá vyhlídka účinného řešení porušení vzhledem ke zvláštním okolnostem daného případu, například když by mohly být zatajeny či zničeny důkazy nebo když by příslušný orgán mohl být spolčen se subjektem porušení či se na porušení podílet.

(82)

Zajištění utajení totožnosti oznamující osoby v průběhu procesu oznamování a šetření podněceného oznámením je zásadním opatřením ex-ante k zabránění odvetným opatřením. Zveřejnit totožnost oznamující osoby by mělo být možné pouze tehdy, pokud se jedná o nezbytný a přiměřený

požadavek podle unijního či vnitrostátního práva v souvislosti s vyšetřováním orgány nebo soudním řízením, zejména v zájmu ochrany práva dotčených osob na obhajobu. Tato povinnost by mohla vyplývat zejména ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU (42). Ochrana utajení totožnosti by se neměla uplatnit, pokud oznamující osoba úmyslně odhalí svou totožnost v souvislosti se zveřejněním informací.

(83)

Veškeré zpracování osobních údajů prováděné podle této směrnice, včetně výměny nebo předávání osobních údajů příslušnými orgány, by mělo být v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 (43) a se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 (44). Jakákoli výměna nebo předávání informací orgány, institucemi a jinými subjekty Unie by měly být v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 (45). Obzvláštní pozornost je třeba věnovat zásadám zpracovávání osobních údajů, které jsou stanoveny v článku 5 nařízení (EU) 2016/679, článku 4 směrnice (EU) 2016/680 a článku 4 nařízení (EU) 2018/1725, a zásadě záměrné a standardní ochrany osobních údajů stanovené v článku 25 nařízení (EU) 2016/679, článku 20 směrnice (EU) 2016/680 a člancích 27 a 85 nařízení (EU) 2018/1725.

(84)

Postupy stanovené v této směrnici a týkající se následných opatření přijímaných v návaznosti na oznámení o porušení práva Unie v oblastech spadajících do její působnosti slouží k dosažení důležitého cíle obecného veřejného zájmu Unie a členských států ve smyslu čl. 23 odst. 1 písm. e) nařízení (EU) 2016/679, jelikož mají za cíl posílení prosazování práva a politik Unie v konkrétních oblastech, v nichž by porušení mohla způsobit vážné poškození veřejného zájmu. Účinná ochrana utajení totožnosti oznamujících osob je nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, zejména oznamujících osob, jak je stanoveno v čl. 23 odst. 1 písm. i) nařízení (EU) 2016/679. Členské státy by měly zajistit, že tato je směrnice účinná, a to případně i tak, že prostřednictvím legislativních opatření omezí výkon některých práv dotčených osob na ochranu údajů v souladu s čl. 23 odst. 1 písm. e) a i) a čl. 23 odst. 2 nařízení (EU) 2016/679 v rozsahu a na dobu, které jsou nezbytné k tomu, aby se předešlo pokusům o zabránění oznámení, nebo zabránění, maření či zpomalení následných opatření, zejména šetření, nebo pokusům o odhalení totožnosti oznamujících osob a aby se tyto pokusy řešily.

(85)

Účinná ochrana utajení totožnosti oznamujících osob je rovněž nezbytná pro ochranu práv a svobod jiných, zejména oznamujících osob, pokud oznámení vyřizují orgány ve smyslu čl. 3 bodu 7 směrnice (EU) 2016/680. Členské státy by měly zajistit účinnost této směrnice, včetně případně tak, že prostřednictvím legislativních opatření omezí výkon některých práv dotčených osob na ochranu údajů v souladu s čl. 13 odst. 3 písm. a) a e), čl. 15 odst. 1 písm. a) a e), čl. 16 odst. 4 písm. a) a e) a čl. 31 odst. 5 směrnice (EU) 2016/680 v rozsahu a na dobu, které jsou nezbytné k tomu, aby se předešlo

pokusům o zabránění oznámení, zabránění, maření či zpomalení následných opatření přijatých, zejména šetření, nebo pokusům o odhalení totožnosti oznamujících osob a aby se tyto pokusy řešily.

(86)

Členské státy by měly zajistit náležité vedení a uchovávání záznamů týkajících se všech oznámení o porušení, dohledatelnost každého oznámení, jakož i to, aby informace získané prostřednictvím oznámení mohly být tam, kde je to vhodné, použity jako důkazy při donucovacích opatřeních.

(87)

Oznamující osoby by měly být chráněny před jakoukoli formou odvetných opatření, přímých či nepřímých, která přijal, podporoval či toleroval jejich zaměstnavatel nebo zákazník nebo příjemce služeb a osoby, které pro uvedené osoby pracují či jednají jejich jménem, včetně spolupracovníků a vedoucích pracovníků v téže organizaci nebo v jiných organizacích, s nimiž je oznamující osoba v kontaktu v souvislosti s činnostmi souvisejícími s prací.

(88)

Není-li odvetným opatřením zabráněno a nejsou-li potrestána, odrazuje to potenciální oznamovatele. Jednoznačný právní zákaz odvetných opatření by měl důležitý odrazující účinek a byl by dále posílen ustanoveními o osobní odpovědnosti a sankcích uložených subjektům, které odvetná opatření přijmou.

(89)

Potenciální oznamovatelé, kteří si nejsou jisti tím, jak oznámení učinit nebo zda budou chráněni, mohou být nakonec od oznámení odrazeni. Členské státy by měly zajistit, aby relevantní a přesné informace o tom byly poskytovány způsobem, který je jasný a snadno přístupný široké veřejnosti. Mělo by být dostupné individuální, nestranné a důvěrné poradenství, které je poskytováno bezplatně, například ohledně toho, zda se na dotčené informace vztahují platná pravidla pro ochranu oznamovatelů, který kanál pro oznamování lze nejlépe využít a jaké alternativní postupy jsou k dispozici v případě, že se na informace platná pravidla nevztahují (takzvané „odkazy na další zdroje“). Přístup k tomuto poradenství může pomoci zajistit, aby byla oznámení podávána prostřednictvím vhodných kanálů a odpovědně a aby byly případy porušení odhaleny včas nebo aby jim bylo dokonce zabráněno. Toto poradenství a informace by mohlo poskytovat informační středisko nebo jednotný a nezávislý správní orgán. Členské státy by mohly rozhodnout o rozšíření tohoto poradenství na právní poradenství. Je-li toto poradenství poskytnuto oznamujícím osobám organizacemi občanské společnosti, které jsou vázány povinností zachování důvěrné povahy získaných informací, měly by

členské státy zajistit, aby tyto organizace nebyly postiženy odvetnými opatřeními, například ve formě hospodářské podjatosti prostřednictvím omezení jejich přístupu k financování nebo zařazení na černou listinu, což by mohlo bránit řádnému fungování dané organizace.

(90)

Příslušné orgány by měly oznamujícím osobám poskytnout podporu nezbytnou v zájmu účinného přístupu těchto osob k ochraně. Zejména by měly poskytnout důkazy nebo jiné dokumenty požadované k tomu, aby se u jiných orgánů nebo soudů potvrdilo provedení externího oznámení. Podle určitých vnitrostátních rámců a v určitých případech mohou oznamující osoby využít formy potvrzení skutečnosti, že splňují podmínky platných pravidel. Bez ohledu na tyto možnosti by měly mít účinný přístup k soudnímu přezkumu, kdy je na soudech, aby na základě všech konkrétních okolností daného případu rozhodly, zda tyto osoby splňují podmínky platných pravidel.

(91)

Právní nebo smluvní závazky jednotlivců, jako jsou doložky o loajalitě ve smlouvách nebo dohody o mlčenlivosti či zachování důvěrnosti, by nemělo být možné využít k zabránění v oznámení, k odepření ochrany nebo k potrestání oznamujících osob za to, že oznámily informace o porušení nebo je zveřejnily, pokud je poskytnutí informací spadajících do oblasti působnosti těchto doložek nebo dohod nezbytné k odhalení porušení. Jsou-li tyto podmínky splněny, neměly by oznamující osoby nést žádnou odpovědnost, ať již občanské, trestní, správní nebo pracovněprávní povahy. Je vhodné, aby existovala ochrana před vznikem odpovědnosti za oznámení nebo zveřejnění informací podle této směrnice v případě informací, ohledně nichž měla oznamující osoba oprávněné důvody se domnívat, že jejich oznámení nebo zveřejnění bylo nezbytné k odhalení porušení podle této směrnice. Taková ochrana by se neměla vztahovat na nadbytečné informace, které tato osoba odhalila, aniž by k tomu takové oprávněné důvody měla.

(92)

Jestliže oznamující osoby získaly nebo obdržely přístup k oznámeným informacím o porušení nebo dokumentům, které tyto informace obsahují, oprávněně, měly by být vyloučeny z odpovědnosti. To by mělo platit jak v případech, kdy oznamující osoby odhalí obsah dokumentů, k nimž mají oprávněný přístup, tak i v případech, kdy pořídí kopie těchto dokumentů nebo je odnesou z prostor organizace, v níž jsou zaměstnané, v rozporu se smluvními nebo jinými doložkami, podle kterých jsou příslušné dokumenty majetkem organizace. Oznamující osoby by měly být vyloučeny z odpovědnosti i v případech, kdy získání relevantních informací či dokumentů nebo přístup k nim vyvolává otázku občanské, správní nebo pracovněprávní odpovědnosti. Jako příklad lze uvést případy, kdy oznamující osoby získaly informace přístupem k elektronické poště spolupracovníka nebo k dokumentům, které v rámci své práce běžně nepoužívají, pořízením fotografií prostor organizace nebo vstupem do míst, kam běžně nemají přístup. Pokud oznamující osoby získaly přístup k relevantním informacím nebo

dokumentům spácháním trestného činu, například neoprávněným vstupem do vyhrazených prostor nebo hackingem, měla by se jejich trestní odpovědnost i nadále řídit platnými vnitrostátními předpisy, aniž by byla dotčena ochrana poskytovaná podle čl. 21 odst. 7 této směrnice. Podobně jakákoli jiná odpovědnost oznamujících osob vyplývající z jednání či opomenutí, jež nesouvisejí s oznamováním nebo nejsou nezbytná pro odhalení porušení podle této směrnice, by se měla nadále řídit platným unijním či vnitrostátním právem. Odpovědnost oznamujících osob by v těchto případech měly posoudit vnitrostátní soudy s ohledem na všechny příslušné věcné informace a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu, včetně nezbytnosti a přiměřenosti jednání nebo opomenutí v souvislosti s oznámením nebo zveřejněním informací.

(93)

Odvetná opatření budou pravděpodobně vysvětlena jako opodstatněná z jiných důvodů, než je oznámení, a pro oznamující osoby může být velmi obtížné prokázat souvislost mezi oznámením a odvetnými opatřeními, přičemž subjekty, které odvetná opatření přijmou, mohou mít větší moc a prostředky k doložení a odůvodnění přijatých opatření. Jakmile proto oznamující osoba prima facie prokáže, že podala oznámení nebo zveřejnila informace v souladu s touto směrnicí a utrpěla újmu, mělo by se důkazní břemeno přesunout na osobu, která přijala opatření vedoucí k újmě a která by měla poté mít povinnost prokázat, že přijaté opatření nijak nesouviselo s oznámením či zveřejněním informací.

(94)

Kromě výslovného zákazu odvetných opatření stanoveného v právních předpisech je důležité, aby měly oznamující osoby, které jsou postiženy odvetnými opatřeními, přístup k právním prostředkům nápravy a náhradě újmy. Vhodný prostředek nápravy by měl být v každém případě určen druhem utrpěných odvetných opatření a utrpěná újma by měla být nahrazena v plné výši v souladu s vnitrostátním právem. Vhodný prostředek nápravy by mohl mít podobu žalob, jejichž cílem je návrat na pracovní místo, například v případě propuštění, přeložení nebo přeložení na nižší pozici, nebo neposkytnutí vzdělávání či nepovýšení, nebo obnovení zrušeného povolení, licence či smlouvy; náhrada skutečných a budoucích finančních ztrát, například za ušlou mzdu, avšak rovněž za ztrátu příjmů v budoucnu, za náklady spojené se změnou povolání; a náhrada za jiné ekonomické újmy, jako jsou výdaje na právní ochranu a náklady na lékařské ošetření, a za nemateriální újmu, jako jsou bolest a utrpení.

(95)

Přestože se druhy právních opatření mohou mezi jednotlivými právními řádami lišit, měly by zajistit skutečnou a účinnou náhradu nebo vyrovnání újmy způsobem, který je odrazující a přiměřený utrpěné újmě. V této souvislosti jsou relevantní zásady evropského pilíře sociálních práv, zejména zásada č. 7, podle níž „Před propuštěním mají pracovníci právo být informováni o jeho důvodech a

musí jim být dána přiměřená výpovědní doba. Mají právo na přístup k účinnému a nestrannému řešení sporů a v případě neoprávněného propuštění mají právo na nápravu, včetně přiměřené kompenzace“. Prostředky nápravy stanovené na vnitrostátní úrovni by neměly potenciální budoucí oznamovatele odrazovat. Například možnost náhrady újmy jako alternativa návratu na pracovní místo v případě propuštění může vést k systematické praxi zejména u větších organizací, a mít tudíž na budoucí oznamovatele odrazující účinek.

(96)

Pro oznamující osoby mají obzvláštní význam prozatímní prostředky nápravy do ukončení soudního řízení, jež může být zdlouhavé. Pro ohlašující osoby by měla být zejména dostupná i předběžná opatření stanovená podle vnitrostátního práva k ukončení hrozeb, pokusů o odvetná opatření nebo pokračujících odvetných opatření, jako je obtěžování, nebo k zabránění takovým formám odvetných opatření, jako je propuštění, jejichž zrušení může být po uplynutí dlouhé doby obtížné a která mohou jednotlivce finančně zničit, což je vyhlídka, která může potenciální oznamovatele vážně odrazovat.

(97)

Významný odrazující prostředek s ohledem na oznamování mohou představovat rovněž opatření přijatá proti oznamujícím osobám mimo pracovní kontext, například v rámci soudních řízení ve věci pomluvy, porušení autorského práva, obchodního tajemství, důvěrnosti a ochrany osobních údajů. V těchto řízeních by oznamující osoby měly mít možnost dovolávat se při své obhajobě skutečnosti, že oznámení o porušení nebo jeho zveřejnění učinily v souladu s touto směrnicí, pokud oznámení nebo zveřejnění informací byly nezbytné pro odhalení porušení. V těchto případech by osoba podávající návrh na zahájení řízení měla nést důkazní břemeno, pokud jde o prokázání skutečnosti, že oznamující osoba nespĺňuje podmínky stanovené v této směrnici.

(98)

Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/943 (46) stanoví pravidla pro zajištění dostatečné a jednotné úrovně občanskoprávních prostředků ochrany v případě neoprávněného získání, využití nebo zpřístupnění obchodního tajemství. Nicméně rovněž stanoví, že získání, využití nebo zpřístupnění obchodního tajemství se má považovat za oprávněné, pokud je povoluje právo Unie. Osoby, které zpřístupní obchodní tajemství získané v pracovním kontextu, by měly mít nárok na ochranu podle této směrnice, i pokud jde o nevzniknutí občanské odpovědnosti, pouze splňují-li podmínky stanovené touto směrnicí, včetně podmínky, že zpřístupnění informací bylo nezbytné pro odhalení porušení spadajícího do věcné působnosti této směrnice. Jsou-li tyto podmínky splněny, zpřístupnění obchodního tajemství se považuje za „povolené“ právem Unie ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice (EU) 2016/943. Obě směrnice je navíc třeba považovat za vzájemně se doplňující akty a občanskoprávní prostředky ochrany, postupy a prostředky nápravy, jakož i výjimky stanovené ve směrnici (EU) 2016/943 by se měly i nadále vztahovat na veškerá zpřístupnění obchodního tajemství

spadající do oblasti působnosti této směrnice. Příslušné orgány, které obdrží informace o porušení zahrnující obchodní tajemství, by měly zajistit, aby se nepoužila ani nezpřístupnila pro účely jdoucí nad rámec toho, co je nezbytné pro vhodná následná opatření.

(99)

Značné náklady mohou pro oznamující osoby, které soudně napadnou odvetná opatření, jež byla vůči nim přijata, představovat příslušné soudní poplatky. Ačkoliv na konci řízení jim může být přiznána náhrada těchto poplatků, nemusí být schopné zaplatit tyto poplatky na počátku řízení, zejména tehdy, jsou-li oznamující osoby nezaměstnané nebo zařazené na černou listinu. Pomoc v trestním řízení, zejména pokud oznamující osoby splňují podmínky směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 (47), a obecněji podpora osob, u nichž existuje vážná finanční potřeba, může mít v určitých případech zásadní význam pro účinné prosazování jejich práv na ochranu.

(100)

Práva dotčené osoby by měla být chráněna, aby se zabránilo poškození její dobré pověsti či jiným nepříznivým důsledkům. V každé fázi postupu na základě oznámení by mělo být mimoto plně respektováno právo dotčené osoby na obhajobu a na přístup k právní ochraně v souladu s články 47 a 48 Listiny. Členské státy by měly chránit utajení totožnosti dotčené osoby a zajistit právo na obhajobu, včetně práva na přístup ke spisu, práva být vyslechnut a práva využít účinný opravný prostředek proti rozhodnutí týkajícímu se této osoby podle platných postupů stanovených ve vnitrostátním právu v rámci vyšetřování nebo následných soudních řízení.

(101)

U každé osoby, která v důsledku oznámení či zveřejnění nepřesných nebo zavádějících informací utrpí přímo či nepřímo újmu, by měla být zachována ochrana a prostředky nápravy, které jsou dostupné podle pravidel obecného vnitrostátního práva. Pokud byly takové nepřesné nebo zavádějící informace oznámeny nebo zveřejněny záměrně a vědomě, měla by mít dotčená osoba nárok na náhradu újmy v souladu s vnitrostátním právem.

(102)

Aby byla zajištěna účinnost pravidel pro ochranu oznamovatelů, jsou nezbytné trestní, občanskoprávní či správní sankce. Sankce proti osobám, které vůči oznamujícím osobám přijmou odvetná či jiná negativní opatření, mohou od těchto opatření odrazovat. Sankce proti osobám, které oznámí nebo zveřejní informace o porušení, které se prokážou jako vědomě nepravdivé, jsou rovněž nezbytné k odrazování od dalšího zlovolného oznamování a k zachování věrohodnosti systému.

Přiměřenost těchto sankcí by měla zajistit, aby neměly na potenciální oznamovatele odrazující účinek.

(103)

Jakékoli rozhodnutí přijaté orgány, které má nepříznivý dopad na práva přiznaná touto směrnicí, zejména rozhodnutí, kterým příslušné orgány rozhodnout ukončit šetření týkající se oznámeného porušení, neboť je zjevně méně závažným či protože jde o opakující se oznámení, nebo kterým rozhodnou, že konkrétní oznámení si nezasluhuje přednostní zacházení, podléhá soudnímu přezkumu podle článku 47 Listiny.

(104)

Tato směrnice zavádí minimální normy a členské státy by měly mít možnost zavést nebo zachovat příznivější ustanovení vztahující se na oznamující osobu, pokud tato ustanovení nekolidují s opatřeními na ochranu dotčených osob. Provedení této směrnice ve vnitrostátním právu by nemělo za žádných okolností představovat důvod ke snížení úrovně ochrany, která je oznamujícím osobám v oblastech, na něž se tato směrnice vztahuje, již nyní přiznána podle vnitrostátního práva.

(105)

V souladu s čl. 26 odst. 2 Smlouvy o fungování EU musí vnitřní trh zahrnovat prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb zboží a služeb. Vnitřní trh by měl občanům Unie poskytovat přidanou hodnotu ve formě vyšší kvality a bezpečnosti zboží a služeb, zajištění vysoké úrovně ochrany veřejného zdraví a životního prostředí, jakož i volného pohybu osobních údajů. Vhodným právním základem pro přijetí opatření nezbytných k vytvoření a fungování vnitřního trhu je proto článek 114 Smlouvy o fungování EU. Kromě článku 114 Smlouvy o fungování EU by tato směrnice měla mít další konkrétní právní základy, aby zahrnovala oblasti, které jsou založeny na článku 16, čl. 43 odst. 2, článku 50, čl. 53 odst. 1, článcích 91 a 100, čl. 168 odst. 4, článku 169, čl. 192 odst. 1 a čl. 325 odst. 4 Smlouvy o fungování EU a článku 31 Smlouvy o Euratomu, pokud jde o přijímání opatření Unie.

(106)

Věcná působnost této směrnice je založena na určení oblastí, v nichž se zavedení ochrany oznamovatelů jeví vzhledem k důkazům, jež jsou v současnosti dostupné, jako opodstatněné a nezbytné. Tato věcná působnost by mohla být rozšířena na další oblasti nebo akty Unie, pokud se to ukáže jako nezbytné k posílení jejich prosazování na základě důkazů, jež se mohou objevit v budoucnu, nebo na základě hodnocení způsobu fungování této směrnice.

(107)

Budou-li přijímány budoucí právní akty významné pro oblast politiky, na niž se vztahuje tato směrnice, měly by ve vhodných případech stanovit, že se použije tato směrnice. Bude-li to nutné, měla by být věcná působnost této směrnice upravena a příloha by měla být odpovídajícím způsobem pozměněna.

(108)

Jelikož cíle této směrnice, totiž posílení prosazování v určitých oblastech politiky a v případě aktů, kdy porušení práva Unie může vážně poškodit veřejný zájem, prostřednictvím účinné ochrany oznamovatelů, nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy jednajícími samostatně nebo nekoordinovaně, ale spíše jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie stanovením společných minimálních norem pro harmonizaci ochrany oznamovatelů, a vzhledem k tomu, že pouze opatření Unie může zajistit soudržnost a sladit stávající pravidla Unie týkající se ochrany oznamovatelů, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.

(109)

Tato směrnice dodržuje základní práva a zásady uznávané zejména v Listině, zejména v jejím článku 11. Je proto zásadní, aby byla tato směrnice provedena v souladu s těmito právy a zásadami zajištěním plného dodržování mj. svobody projevu a informací, práva na ochranu osobních údajů, svobody podnikání, práva na vysokou úroveň ochrany spotřebitele, práva na vysokou úroveň ochrany lidského zdraví, práva na vysokou úroveň ochrany životního prostředí, práva na řádnou správu, práva na účinnou právní ochranu a práva na obhajobu.

(110)

V souladu s čl. 28 odst. 2 nařízení (ES) č. 45/2001 byl konzultován evropský inspektor ochrany údajů,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBLAST PŮSOBNOSTI, DEFINICE A PODMÍNKY OCHRANY

Článek 1

Účel

Účelem této směrnice je zlepšit prosazování práva a politik Unie v konkrétních oblastech stanovením společných minimálních norem, které zajistí vysokou úroveň ochrany osob oznamujících porušení práva Unie.

Článek 2

Věcná působnost

1. Tato směrnice stanoví společné minimální normy pro ochranu osob, které oznamují tato porušení práva Unie:

a)

porušení spadající do oblasti působnosti aktů Unie uvedených v příloze, která se týkají těchto oblastí:

i)

zadávání veřejných zakázek;

ii)

finanční služby, produkty a trhy a předcházení praní peněz a financování terorismu;

iii)

bezpečnost a soulad výrobků s předpisy;

iv)

bezpečnost dopravy;

v)

ochrana životního prostředí;

vi)

radiační ochrana a jaderná bezpečnost;

vii)

bezpečnost potravin a krmiv, zdraví a dobré životní podmínky zvířat;

viii)

veřejné zdraví;

ix)

ochrana spotřebitele;

x)

ochrana soukromí a osobních údajů a bezpečnost sítí a informačních systémů;

b)

porušení ohrožující finanční zájmy Unie podle článku 325 Smlouvy o fungování EU a blíže upřesněná v příslušných opatřeních Unie;

c)

porušení týkající se vnitřního trhu podle čl. 26 odst. 2 Smlouvy o fungování EU, včetně porušení unijních pravidel hospodářské soutěže a státní podpory, jakož i porušení týkající se vnitřního trhu v souvislosti s jednáními, která porušují pravidla týkající se daně z příjmů právnických osob, nebo s mechanismy, jejichž účelem je získání daňové výhody, která maří předmět nebo účel příslušného práva v oblasti daně z příjmů právnických osob.

2. Touto směrnicí není dotčena pravomoc členských států rozšířit ochranu podle vnitrostátního práva na oblasti nebo jednání, jež neupravuje odstavec 1.

Článek 3

Vztah k jiným aktům Unie a vnitrostátním ustanovením

1. Pokud jsou v odvětvových aktech Unie uvedených v části II přílohy stanovena zvláštní pravidla týkající se oznamování porušení, použijí se uvedená zvláštní pravidla. Ustanovení této směrnice jsou použitelná v rozsahu, v jakém není daná záležitost povinně upravena v těchto odvětvových aktech Unie.

2. Touto směrnicí není dotčena odpovědnost členských států za zajištění národní bezpečnosti nebo jejich pravomoc chránit své podstatné bezpečnostní zájmy. Zejména se nevztahuje na oznámení o porušení pravidel pro zadávání zakázek v oblasti obrany nebo bezpečnosti, ledaže se na ně vztahují příslušné akty Unie.

3. Touto směrnicí není dotčeno uplatňování unijního či vnitrostátního práva týkajícího se:

a)

ochrany utajovaných informací;

b)

ochrany právní a lékařské profesní povinnosti zachovávat mlčenlivost;

c)

tajných porad soudců; nebo

d)

pravidel trestního řízení.

4. Touto směrnicí nejsou dotčeny vnitrostátní předpisy týkající se výkonu práva pracovníků na konzultace s jejich zástupci nebo odborovými svazy a práva ochrany proti jakémukoli neoprávněnému opatření vedoucímu k újmě, které tyto konzultace vyvolaly, jakož i nezávislosti sociálních partnerů a jejich práva uzavírat kolektivní smlouvy. Tím není dotčena úroveň ochrany poskytované touto směrnicí.

Článek 4

Osobní působnost

1. Tato směrnice se vztahuje na oznamující osoby pracující v soukromém nebo veřejném sektoru, které získaly informace o porušení v pracovním kontextu, alespoň v rozsahu:

a)

osob, které mají status pracovníka ve smyslu čl. 45 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, včetně státních zaměstnanců;

b)

osob, které mají status osob samostatně výdělečně činných ve smyslu článku 49 Smlouvy o fungování EU;

c)

akcionářů a osob náležejících do správního, řídicího nebo dohledového orgánu podniku, včetně nevýkonných členů, jakož i dobrovolníků a placených či neplacených stážistů;

d)

veškerých osob, které pracují pod dohledem a podle pokynů zhotovitelů, subdodavatelů a dodavatelů.

2. Tato směrnice se vztahuje i na oznamující osoby, které oznamují nebo zveřejňují informace o porušení získané v rámci pracovního poměru, který mezitím skončil.

3. Tato směrnice se vztahuje rovněž na oznamující osoby, jejichž pracovní poměr má teprve začít, jestliže byly informace o porušení získány během přijímacího řízení či jiných předmluvních jednání.

4. Opatření na ochranu oznamujících osob uvedená v kapitole VI se případně vztahují i na

a)

prostředníky;

b)

třetí osoby spojené s oznamujícími osobami, jež by mohly být postiženy odvetnými opatřeními v pracovním kontextu, jako jsou kolegové nebo příbuzní oznamující osoby; a

c)

právní subjekty, jež oznamující osoby vlastní, pro něž pracují nebo jsou s nimi jinak spojeny v pracovním kontextu.

Článek 5

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

1)

„porušením“ jednání nebo opomenutí, jež:

i)

je protiprávní a týká se aktů Unie a oblastí spadajících do věcné působnosti uvedené v článku 2; nebo

ii)

maří předmět nebo účel pravidel stanovených v aktech Unie a oblastech spadajících do věcné působnosti uvedené v článku 2;

2)

„informacemi o porušení“ informace, včetně důvodných podezření, o skutečných či možných porušeních, k nimž došlo nebo velmi pravděpodobně dojde v organizaci, ve které oznamující osoba pracuje nebo pracovala, či v jiné organizaci, s níž oznamující osoba je nebo byla v kontaktu na základě své pracovní činnosti, a o pokusech o utajení takových porušení;

3)

„oznámením“ či „oznamováním“ ústní či písemné poskytnutí informací o porušení;

4)

„interním oznámením“ ústní či písemné poskytnutí informací o porušení v rámci právního subjektu ve veřejném nebo soukromém sektoru;

5)

„externím oznámením“ ústní nebo písemné poskytnutí informací o porušení příslušným orgánům;

6)

„zveřejněním“ či „zveřejňováním“ zpřístupnění informací o porušení veřejnosti;

7)

„oznamující osobou“ fyzická osoba, která oznámí či zveřejní informace o porušení, jež získala v souvislosti s činnostmi souvisejícími s prací;

8)

„prostředníkem“ fyzická osoba, která pomáhá oznamující osobě při oznamování v pracovním kontextu a jejíž pomoc by měla být důvěrná;

9)

„pracovním kontextem“ stávající či minulé pracovní činnosti ve veřejném nebo soukromém sektoru, jejichž prostřednictvím osoby, bez ohledu na povahu těchto činností, získají informace o porušení a v jejichž rámci by tyto osoby mohly být postiženy odvetnými opatřeními, pokud takové informace oznámí;

10)

„dotčenou osobou“ fyzická nebo právnická osoba, která je v oznámení či zveřejnění uvedena jako osoba, již se porušení přičítá nebo s níž je tato osoba spojována;

11)

„odvetnými opatřeními“ jakékoli přímé či nepřímé jednání nebo opomenutí, k němuž dochází v pracovním kontextu, které je vyvolané interním či externím oznámením nebo zveřejněním a které oznamující osobě působí nebo může způsobit neoprávněnou újmu;

12)

„následnými opatřeními“ jakákoli opatření přijatá příjemcem oznámení nebo jakýmkoli příslušným orgánem za účelem posouzení pravdivosti tvrzení uvedených v oznámení a případně k řešení oznámeného porušení, mimo jiné prostřednictvím opatření, jako je interní šetření, vyšetřování, stíhání, opatření k zpětnému získání finančních prostředků a ukončení řízení;

13)

„zpětnou vazbou“ poskytnutí informací oznamujícím osobám o plánovaných či přijatých opatřeních a o důvodech těchto následných opatření;

14)

„příslušným orgánem“ kterýkoli vnitrostátní orgán, který je určen přijímat oznámení v souladu s kapitolou III a poskytovat oznamujícím osobám zpětnou vazbu anebo který je určen k plnění povinností stanovených v této směrnici, zejména co se týká následných opatření.

Článek 6

Podmínky ochrany oznamujících osob

1. Oznamující osoby mají nárok na ochranu podle této směrnice, jestliže:

a)

měly oprávněné důvody se domnívat, že oznámené informace o porušení byly v době oznámení pravdivé a že tyto informace spadaly do oblasti působnosti této směrnice; a

b)

podaly oznámení buď interně v souladu s článkem 7 nebo externě v souladu s článkem 10, nebo učinily zveřejnění v souladu s článkem 15.

2. Aniž jsou dotčeny stávající povinnosti umožnit anonymní oznamování podle práva Unie, touto směrnicí není dotčena pravomoc členských států rozhodnout, zda mají právní subjekty v soukromém nebo veřejném sektoru a příslušné orgány povinnost přijímat anonymní oznámení o porušení a související následná opatření či nikoli.

3. Osoby, které oznámily nebo zveřejnily informace o porušení anonymně, avšak byly následně identifikovány a postiženy odvetnými opatřeními, mají přesto nárok na ochranu poskytovanou podle kapitoly VI, pokud splňují podmínky stanovené v odstavci 1.

4. Osoba podávající příslušným orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie oznámení o porušení spadajících do oblasti působnosti této směrnice má nárok na ochranu stanovenou v této směrnici za stejných podmínek jako osoba, která učinila oznámení externě.

KAPITOLA II

INTERNÍ OZNAMOVÁNÍ A NÁSLEDNÁ OPATŘENÍ

Článek 7

Oznamování prostřednictvím interních kanálů pro oznamování

1. Jako obecná zásada a aniž jsou dotčeny články 10 a 15, mohou být informace o porušení oznamovány prostřednictvím interních kanálů pro oznamování a postupů stanovených v této kapitole.

2. Členské státy vybízejí k podávání oznámení spíše prostřednictvím interních kanálů pro oznamování před využíváním externích kanálů pro oznamování, pokud lze porušení účinně řešit interně a pokud se oznamující osoba domnívá, že nehrozí odvetná opatření.

3. Příslušné informace o využívání interních kanálů pro oznamování podle odstavce 2 jsou sdělovány v rámci informací poskytovaných právními subjekty v soukromém a veřejném sektoru podle čl. 9 odst. 1 písm. g) a příslušnými orgány podle čl. 12 odst. 4 písm. a) a článku 13.

Článek 8

Povinnost zavést interní kanály pro oznamování

1. Členské státy zajistí, aby právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru zavedly kanály a postupy pro interní oznamování a pro přijímání následných opatření, a to po konzultaci a po dohodě se sociálními partnery, je-li tak stanoveno ve vnitrostátním právu.
2. Kanály a postupy uvedené v odstavci 1 tohoto článku umožňují zaměstnancům daného subjektu oznamovat informace o porušení. Oznamování informací o porušení mohou umožňovat i jiným osobám, uvedeným v čl. 4 odst. 1 písm. b), c) a d) a odst. 2, které jsou s daným subjektem v kontaktu v souvislosti s činnostmi souvisejícími s prací.
3. Odstavec 1 se použije na právní subjekty v soukromém sektoru s 50 či více zaměstnanci.
4. Práh stanovený v odstavci 3 se nevztahuje na subjekty spadající do oblasti působnosti aktů Unie uvedených v částech I.B a II přílohy.
5. Kanály pro oznamování mohou být provozovány interně osobou či odborem určenými k tomuto účelu, nebo zajišťovány externě třetí stranou. Na pověřené třetí strany, které pro právní subjekt v soukromém sektoru provozují kanál pro oznamování, se rovněž vztahují záruky a požadavky uvedené v čl. 9 odst. 1.
6. Právní subjekty v soukromém sektoru s 50 až 249 zaměstnanci mohou sdílet zdroje, pokud jde o přijímání oznámení a o jakékoli šetření, které má být provedeno. Tím nejsou dotčeny povinnosti zachovávat důvěrnost, poskytovat zpětnou vazbu a řešit oznámené porušení uložené těmito subjektům touto směrnicí.
7. Na základě příslušného posouzení rizik s přihlédnutím k povaze činností subjektů a výsledné úrovni rizika, zejména pro životní prostředí a veřejné zdraví, mohou členské státy požadovat, aby interní kanály a postupy pro oznamování v souladu s kapitolou II zavedly i právní subjekty v soukromém sektoru s méně než 50 zaměstnanci.
8. Členský stát oznámí Komisi jakékoli rozhodnutí, kterým podle odstavce 7 ukládá právním subjektům v soukromém sektoru zavedení interních kanálů pro oznamování. Toto oznámení

obsahuje důvody pro rozhodnutí a kritéria použitá při posouzení rizik uvedené v odstavci 7. Komise o rozhodnutí uvědomí ostatní členské státy.

9. Odstavec 1 se vztahuje na právní subjekty ve veřejném sektoru, včetně veškerých subjektů, které tyto subjekty vlastní nebo ovládají.

Členské státy mohou od povinnosti uvedené v odstavci 1 osvobodit obce s méně než 10 000 obyvateli, nebo s méně než 50 zaměstnanci, nebo jiné subjekty uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce s méně než 50 zaměstnanci.

Členské státy mohou v souladu s vnitrostátním právem stanovit, že interní kanály pro oznamování mohou obce sdílet nebo provozovat v rámci sdružení obcí, pokud jsou sdílené interní kanály pro oznamování odlišné od příslušných externích kanálů pro oznamování a jsou na nich nezávislé.

Článek 9

Postupy pro interní oznamování a následná opatření

1. Postupy pro interní oznamování porušení a pro přijímání následných opatření podle článku 8 zahrnují:

a)

kanály pro přijímání oznámení, které jsou navrženy, zavedeny a provozovány bezpečným způsobem, jenž zajišťuje ochranu utajení totožnosti oznamující osoby a veškerých třetích osob zmíněných v oznámení a zabraňuje přístupu neoprávněných pracovníků;

b)

potvrzení o přijetí oznámení poskytnuté oznamující osobě ve lhůtě sedmi dnů od jeho přijetí;

c)

určení nestranné osoby nebo nestranného odboru příslušných pro přijímání následných opatření v návaznosti na oznámení, jimiž může být tatáž osoba nebo tentýž odbor, které oznámení přijímají a

kteří budou komunikovat s oznamující osobou a v případě potřeby ji žádat o další informace a poskytovat jí zpětnou vazbu;

d)

následná opatření přijatá s řádnou péčí určenou osobou nebo určeným odborem uvedenými v písmenu c);

e)

následná opatření přijatá s řádnou péčí, stanoví-li tak vnitrostátní právo, v případě anonymních oznámení;

f)

přiměřenou lhůtu pro poskytnutí zpětné vazby oznamující osobě, jež nepřesahuje tři měsíce od potvrzení o přijetí oznámení, nebo, pokud nebylo potvrzení oznamující osobě zasláno, od uplynutí sedmidenní lhůty od učinění oznámení;

g)

poskytnutí srozumitelné a snadno přístupné informace o postupech pro externí oznamování příslušným orgánům podle článku 10 a případně orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie.

2. Kanály stanovené v odst. 1 písm. a) umožňují oznamování písemně nebo ústně, či obojím způsobem. Ústní oznámení lze učinit telefonicky nebo prostřednictvím jiných systémů hlasových zpráv a na žádost oznamující osoby prostřednictvím osobní schůzky v přiměřené lhůtě.

KAPITOLA III

EXTERNÍ OZNAMOVÁNÍ A NÁSLEDNÁ OPATŘENÍ

Článek 10

Oznamování prostřednictvím externích kanálů pro oznamování

Aniž je dotčen čl. 15 odst. 1 písm. b), oznamující osoby oznamují informace o porušení prostřednictvím kanálů a postupů uvedených v člancích 11 a 12 poté, co nejprve učinily oznámení prostřednictvím interních kanálů pro oznamování, nebo přímo s využitím externích kanálů pro oznamování.

Článek 11

Povinnost zavést externí kanály pro oznamování a přijmout následná opatření v návaznosti na oznámení

1. Členské státy určí orgány příslušné k přijímání oznámení, poskytování zpětné vazby a přijímání následných opatření v návaznosti na oznámení, a poskytnou jim odpovídající zdroje.
2. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány:

a)

zavedly pro přijímání a zpracování informací o porušení nezávislé a samostatné externí kanály pro oznamování;

b)

neprodleně, a v každém případě do sedmi dnů od obdržení oznámení potvrdily toto přijetí, ledaže oznamující osoba výslovně požádala jinak nebo pokud se příslušný orgán důvodně domnívá, že by potvrzení přijetí oznámení ohrozilo ochranu totožnosti oznamující osoby;

c)

v návaznosti na oznámení s řádnou péčí přijaly následná opatření;

d)

poskytly oznamující osobě zpětnou vazbu v přiměřené lhůtě nepřesahující tři měsíce, nebo v řádně odůvodněných případech šest měsíců;

e)

sdělily oznamující osobě konečný výsledek každého šetření podněceného oznámením, v souladu s postupy stanovenými podle vnitrostátního práva;

f)

případně včas předaly informace obsažené v oznámení příslušným orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie za účelem dalšího vyšetřování, je-li tak stanoveno podle unijního či vnitrostátního práva.

3. Členské státy mohou stanovit, že příslušné orgány mohou po řádném posouzení věci rozhodnout, že oznámené porušení je zjevně méně závažné a nevyžaduje další následná opatření podle této směrnice kromě ukončení řízení. Tím nejsou dotčeny jiné povinnosti ani jiné použitelné postupy k řešení oznámeného porušení, ani ochrana poskytovaná touto směrnicí ve vztahu k internímu nebo externímu oznamování. V takovém případě sdělí příslušné orgány oznamující osobě své rozhodnutí a jeho důvody.

4. Členské státy mohou stanovit, že se příslušné orgány mohou rozhodnout ukončit řízení týkající se opakujících se oznámení, která neobsahují žádné smysluplné nové informace o porušení oproti dřívějšímu oznámení, v souvislosti s nímž již bylo příslušné řízení ukončeno, pokud nové právní či skutkové okolnosti neodůvodňují jiná následná opatření. V takovém případě příslušné orgány sdělí oznamující osobě své rozhodnutí a jeho důvody.

5. Členské státy mohou stanovit, že v případě vysokého počtu oznámení se příslušné orgány mohou přednostně zabývat oznámeními o závažných porušeních nebo o porušeních zásadních ustanovení spadajících do oblasti působnosti této směrnice, aniž je dotčena lhůta uvedená v odst. 2 písm. d).

6. Členské státy zajistí, aby orgán, který obdržel oznámení, avšak není oprávněn oznámené porušení řešit, předal toto oznámení v přiměřené lhůtě a bezpečným způsobem příslušnému orgánu a aby o tomto předání bezodkladně informoval oznamující osobu.

Článek 12

Podoba externích kanálů pro oznamování

1. Externí kanály pro oznamování se považují za nezávislé a samostatné, pokud splňují všechna tato kritéria:

a)

jsou navrženy, zavedeny a provozovány způsobem, který zajišťuje úplnost, celistvost a důvěrnost informací a brání přístupu neoprávněných pracovníků příslušného orgánu;

b)

umožňují uchovávání informací v trvalé podobě v souladu s článkem 18 pro případ dalšího šetření, které má být provedeno.

2. Externí kanály umožňují oznamování písemně a ústně. Ústní oznámení lze učinit telefonicky nebo prostřednictvím jiných systémů hlasových zpráv a na žádost oznamující osoby prostřednictvím osobní schůzky v přiměřené lhůtě.

3. Příslušné orgány zajistí, že v případě, kdy je oznámení obdrženo prostřednictvím jiných kanálů než kanálů pro oznamování uvedených v odstavcích 1 a 2 nebo jinými pracovníky než pracovníky odpovědnými za vyřizování oznámení, nesmí tito pracovníci zveřejnit jakékoli informace, jež by mohly identifikovat dotčenou oznamující osobu a bezodkladně beze změny předají oznámení pracovníkům odpovědným za vyřizování oznámení.

4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány určily pracovníky odpovědné za vyřizování oznámení, a zejména za:

a)

poskytování informací o postupech pro oznamování všem osobám, které projeví zájem,

b)

přijímání oznámení a následných opatření v návaznosti na oznámení;

c)

udržování kontaktu s oznamující osobou za účelem poskytnutí zpětné vazby a v případě potřeby vyžádání dalších informací.

5. Pracovníkům uvedeným v odstavci 4 je za účelem vyřizování oznámení poskytnuta zvláštní odborná příprava.

Článek 13

Informace týkající se přijímání oznámení a následných opatření

Členské státy zajistí, aby příslušné orgány zveřejnily na svých internetových stránkách v samostatném, snadno identifikovatelném a přístupném oddíle přinejmenším tyto informace:

a)

podmínky nároku na ochranu podle této směrnice;

b)

kontaktní údaje pro externí kanály pro oznamování podle článku 12, zejména elektronickou a poštovní adresu, a telefonní čísla na tyto kanály, s uvedením zda jsou telefonní hovory zaznamenávány;

c)

postupy vztahující se na oznamování porušení, včetně způsobu, jakým může příslušný orgán požádat oznamující osobu o objasnění oznámených informací nebo o poskytnutí dodatečných informací, lhůtu pro poskytnutí zpětné vazby oznamující osobě a druh a obsah této zpětné vazby;

d)

režim důvěrnosti vztahující se na oznámení, a zejména informace v souvislosti se zpracováváním osobních údajů v souladu s relevantními ustanoveními článku 17 této směrnice, článků 5 a 13 nařízení (EU) 2016/679, článku 13 směrnice (EU) 2016/680 a článku 15 nařízení (EU) 2018/1725;

e)

povaha následných opatření, která mají být přijata k oznámením;

f)

prostředky nápravy a ochranné postupy proti odvetným opatřením, a dostupnost důvěrného poradenství pro osoby, které zvažují oznámení;

g)

prohlášení, které jasně vysvětluje podmínky, za nichž jsou osoby podávající oznámení příslušnému orgánu chráněny před odpovědností za porušení důvěrnosti podle čl. 21 odst. 2; a

h)

případně kontaktní údaje informačního střediska nebo jednotného nezávislého správního orgánu, jak je stanoveno v čl. 20 odst. 3.

Článek 14

Přezkum postupů příslušnými orgány

Členské státy zajistí, aby příslušné orgány své postupy pro přijímání oznámení a následných opatření pravidelně, nejméně však jednou za tři roky přezkoumávaly. Při přezkumu těchto postupů vezmou příslušné orgány v úvahu své zkušenosti, jakož i zkušenosti ostatních příslušných orgánů a v souladu s tím své postupy upraví.

KAPITOLA IV

ZVEŘEJŇOVÁNÍ

Článek 15

Zveřejňování

1. Osoba, která činí zveřejnění, má nárok na ochranu podle této směrnice, pokud je splněna jakákoliv z následujících podmínek:

a)

osoba nejprve učinila oznámení interně a externě, nebo přímo externě v souladu s kapitolami II a III, avšak v reakci na oznámení nebylo ve lhůtě uvedené v čl. 9 odst. 1 písm. f) nebo čl. 11 odst. 2 písm. d) přijato žádné vhodné opatření, nebo

b)

osoba má oprávněné důvody se domnívat, že:

i)

porušení může představovat bezprostřední nebo zjevné ohrožení veřejného zájmu, jako je tomu v případě naléhavé situace nebo rizika nenapravitelné újmy, nebo že

ii)

v případě externího oznámení existuje riziko odvetných opatření nebo je malá vyhlídka účinného řešení porušení vzhledem ke zvláštním okolnostem daného případu, například takovým, že důkazy mohou být zatajeny či zničeny nebo že příslušný orgán může být spolčen s pachatelem porušení či se může na porušení podílet.

2. Tento článek se nevztahuje na případy, kdy osoba přímo zpřístupní informace tisku podle zvláštních vnitrostátních ustanovení, jimiž je zřízen systém ochrany týkající se svobody projevu a informací.

KAPITOLA V

USTANOVENÍ O INTERNÍM A EXTERNÍM OZNAMOVÁNÍ

Článek 16

Povinnost zachovávat důvěrnost

1. Členské státy zajistí, aby totožnost oznamující osoby nebyla sdělena bez jejího výslovného souhlasu nikomu kromě oprávněných pracovníků příslušných k přijímání oznámení nebo následných opatření. Totéž se vztahuje i na jakékoli další informace, z nichž by mohla být přímo či nepřímo vyvozena totožnost oznamující osoby.
2. Odchylně od odstavce 1 může být totožnost oznamující osoby a jakékoli další informace uvedené v odstavci 1 zveřejněny, pouze pokud se jedná o nezbytnou a přiměřenou povinnost vyplývající z unijního či vnitrostátního práva v souvislosti s vyšetřováním nebo soudním řízením vedeným vnitrostátními orgány, včetně zachování práva dotčené osoby na obhajobu.
3. Zveřejnění na základě odchylky uvedené v odstavci 2 podléhá náležitým zárukám podle použitelných unijních a vnitrostátních pravidel. Oznamující osoby musí být zejména informovány o zveřejnění jejich totožnosti před tím, než k němu dojde, ledaže by tyto informace ohrozily související vyšetřování nebo soudní řízení. Při informování oznamujících osob jim příslušné orgány zašlou písemné odůvodnění, v němž vysvětlí důvody pro zveřejnění dotčených důvěrných údajů.
4. Členské státy zajistí, že příslušné orgány, které obdrží informace o porušení, jež obsahují obchodní tajemství, tato obchodní tajemství nepoužijí či nezveřejní pro jiné než nezbytné účely pro vhodná následná opatření.

Článek 17

Zpracovávání osobních údajů

Jakékoli zpracovávání osobních údajů podle této směrnice, včetně výměny či předávání osobních údajů příslušnými orgány, se provádí v souladu s nařízením (EU) 2016/679 a směrnicí (EU) 2016/680.

Jakákoli výměna či předávání informací ze strany orgánů, institucí nebo jiných subjektů Unie se uskuteční v souladu s nařízením (EU) 2018/1725.

Osobní údaje, které jsou pro vyřízení daného oznámení zjevně nepodstatné, se neshromažďují, a jsou-li získány náhodou, jsou bez zbytečného odkladu vymazány.

Článek 18

Vedení a uchovávání záznamů o oznámeních

1. Členské státy zajistí, aby právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru a příslušné orgány vedly záznamy o všech obdržných oznámeních, a to v souladu s požadavky na zachování důvěrnosti stanovenými v článku 16. Oznámení jsou uchovávána pouze po dobu, která je nezbytná a přiměřená pro účely splnění požadavků uložených touto směrnicí nebo jiných požadavků uložených podle unijního či vnitrostátního práva.

2. Jestliže je pro oznámení použita telefonní linka se záznamem hovorů nebo jiný systém hlasových zpráv se záznamem hovorů, jsou právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru a příslušné orgány s výhradou souhlasu oznamující osoby oprávněny ústní oznámení zdokumentovat jedním z těchto způsobů:

a)

pořízením záznamu hovoru v trvalé a dohledatelné podobě, nebo

b)

pořízením úplného a přesného přepisu hovoru vypracovaného pracovníky odpovědnými za vyřizování oznámení.

Právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru a příslušné orgány nabídnou oznamující osobě možnost přepis hovoru zkontrolovat, opravit a odsouhlasit svým podpisem.

3. Jestliže je pro oznámení použita telefonní linka bez záznamů hovorů nebo jiný systém hlasových zpráv bez záznamů hovorů, jsou právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru a příslušné orgány oprávněny ústní oznámení zdokumentovat formou přesného zápisu hovoru sepsaného pracovníky

odpovědnými za vyřizování oznámení. Právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru a příslušné orgány nabídnou oznamující osobě možnost zápis hovoru zkontrolovat, opravit a odsouhlasit svým podpisem.

4. Jestliže osoba požaduje schůzku s pracovníky právních subjektů v soukromém a veřejném sektoru nebo příslušných orgánů za účelem oznámení podle čl. 9 odst. 2 a čl. 12 odst. 2, právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru a příslušné orgány zajistí, aby s výhradou souhlasu oznamující osoby byly o schůzce vedeny a uchovávány úplné a přesné záznamy v trvalé a dohledatelné podobě.

Právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru a příslušné orgány jsou oprávněny záznamy o schůzce zdokumentovat jedním z těchto způsobů:

a)

pořízením záznamu rozhovoru v trvalé a dohledatelné podobě, nebo

b)

pořízením přesného zápisu schůzky vypracovaného pracovníky odpovědnými za vyřizování oznámení.

Právní subjekty v soukromém a veřejném sektoru a příslušné orgány nabídnou oznamující osobě možnost zápis schůzky zkontrolovat, opravit a odsouhlasit svým podpisem.

KAPITOLA VI

OCHRANNÁ OPATŘENÍ

Článek 19

Zákaz odvetných opatření

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zakázaly jakoukoli formu odvetných opatření vůči osobám uvedeným v článku 4, včetně hrozby odvetných opatření a pokusů o ně, mimo jiné zejména ve formě:

a)

dočasného zproštění výkonu služby, odvolání, propuštění či rovnocenných opatření;

b)

převedení na nižší pozici nebo nepovýšení;

c)

přenosu úkolů, změny místa výkonu práce, snížení mzdy, změny pracovní doby;

d)

neposkytnutí odborné přípravy;

e)

negativního hodnocení výkonnosti či pracovní reference;

f)

uložení nebo použití disciplinárních opatření, důtky či jiných sankcí včetně finančního postihu;

g)

nátlaku, zastrašování, obtěžování nebo ostrakizace;

h)

diskriminace, znevýhodňujícího nebo nespravedlivého zacházení;

i)

nepřevedení pracovní smlouvy na dobu určitou na pracovní smlouvu na dobu neurčitou v případě, kdy měl zaměstnanec legitimní očekávání, že mu bude nabídnut pracovní poměr na dobu neurčitou;

j)

neobnovení nebo předčasné ukončení pracovní smlouvy na dobu určitou;

k)

újmy, včetně dobré pověsti osoby, zejména na sociálních sítích, nebo finanční ztráty, včetně ztráty obchodních příležitostí a ztráty příjmů;

l)

zařazení na černou listinu na základě neformální či formální dohody v daném sektoru či průmyslovém odvětví, což může znamenat, že tato osoba v budoucnu nenajde v tomto sektoru či průmyslovém odvětví zaměstnání;

m)

předčasného ukončení nebo zrušení smlouvy o dodávce zboží nebo poskytování služeb;

n)

zrušení licence nebo povolení;

o)

vyžadování psychiatrického nebo lékařského vyšetření.

Článek 20

Podpůrná opatření

1. Členské státy zajistí, aby osoby uvedené v článku 4 měly podle potřeby přístup zejména k těmto k podpůrným opatřením:

a)

komplexním a nezávislým informacím a poradenství, jež jsou snadno přístupné veřejnosti a bezplatné a týkají se postupů a prostředků nápravy, které jsou k dispozici na ochranu před odvetnými opatřeními a na ochranu práv dotčené osoby;

b)

účinné pomoci ze strany příslušných orgánů u jakéhokoli relevantního orgánu podílejícího se na jejich ochraně před odvetnými opatřeními, včetně potvrzení skutečnosti, že mají nárok na ochranu podle této směrnice, je-li tak stanoveno ve vnitrostátním právu; a

c)

právní pomoci v trestním a přeshraničním občanském soudním řízení v souladu se směrnicí (EU) 2016/1919 a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES (48) a právní pomoci v dalších řízeních a k právnímu poradenství nebo právní pomoci v jiných oblastech v souladu s vnitrostátním právem.

2. Členské státy mohou stanovit finanční pomoc a podpůrná opatření, včetně psychologické podpory, pro oznamující osoby v rámci soudního řízení.

3. Podpůrná opatření podle tohoto článku může podle potřeby poskytovat informační středisko nebo jednotný a jasně určený nezávislý správní orgán.

Článek 21

Opatření na ochranu před odvetnými opatřeními

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, jimiž zajistí ochranu osob uvedených v článku 4 před odvetnými opatřeními. Tato opatření zahrnují zejména opatření uvedená v odstavcích 2 až 8 tohoto článku.
2. Aniž je dotčen čl. 3 odst. 2 a 3, nemá se za to, že osoby oznamující informace o porušení nebo zveřejňující informace v souladu s touto směrnicí porušily jakékoli omezení týkající se zveřejnění informací, a tyto osoby nenesou za toto oznámení nebo zveřejnění žádnou odpovědnost za předpokladu, že měly oprávněné důvody se domnívat, že oznámení nebo zveřejnění těchto informací bylo nezbytné pro odhalení porušení podle této směrnice.
3. Oznamující osoby nenesou odpovědnost, pokud jde o získávání informací, které oznamují nebo zveřejňují, nebo přístup k nim, za předpokladu, že toto získávání nebo přístup nezakládají samostatný trestný čin. V případě, že získání informací nebo přístup k nim zakládají samostatný trestný čin, se trestní odpovědnost i nadále řídí použitelným vnitrostátním právem.
4. Jakákoli jiná odpovědnost oznamujících osob vyplývající z jednání či opomenutí, jež nesouvisí s oznamováním nebo zveřejňováním nebo nejsou nezbytná pro odhalení porušení podle této směrnice, se nadále řídí použitelným unijním či vnitrostátním právem.
5. V řízeních před soudem nebo jiným orgánem týkajících se újmy utrpěné oznamující osobou a za předpokladu, že tato osoba prokáže, že učinila oznámení či zveřejnění a utrpěla újmu, se má za to, že tato újma byla způsobena jako odvetné opatření za oznámení či zveřejnění. V takových případech je na osobě, která přijala opatření vedoucí k újmě, aby prokázala, že toto opatření se zakládalo na řádně odůvodněných důvodech.
6. Osoby uvedené v článku 4 mají podle potřeby přístup k nápravným opatřením proti odvetným opatřením, včetně předběžných opatření do ukončení soudního řízení, a to v souladu s vnitrostátním právem.
7. V soudních řízeních, mimo jiné v souvislosti s pomluvou, porušením autorského práva, porušením tajemství, porušením pravidel ochrany údajů, zpřístupněním obchodního tajemství, či žalobami na náhradu újmy na základě soukromého, veřejného nebo kolektivního pracovního práva, nenesou osoby uvedené v článku 4 za oznámení nebo zveřejnění v souladu s touto směrnicí žádnou odpovědnost. Tyto osoby mají právo dovolávat se tohoto oznámení či zveřejnění za účelem zamítnutí žaloby za předpokladu, že měly oprávněné důvody se domnívat, že oznámení nebo zveřejnění bylo nezbytné pro odhalení porušení podle této směrnice.

Pokud osoba oznámí nebo zveřejní informace o porušeních spadajících do oblasti působnosti této směrnice, která zahrnují obchodní tajemství, a pokud tato osoba splňuje podmínky této směrnice, považuje se takové oznámení nebo zveřejnění za oprávněné podle podmínek uvedených v čl. 3 odst. 2 směrnice (EU) 2016/943.

8. Členské státy přijmou nezbytná opatření, jimiž zajistí, aby osobám uvedeným v článku 4, které utrpěly újmy, byla v souladu s vnitrostátním právem poskytnuta nápravná opatření a plná náhrada újmy.

Článek 22

Opatření na ochranu dotčených osob

1. Členské státy v souladu s Listinou zajistí, aby dotčené osoby plně požívaly práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces a rovněž presumpce nevinny a práva na obhajobu, včetně práva být vyslechnut a práva na přístup ke spisu.

2. Příslušné orgány v souladu s vnitrostátním právem zajistí, aby totožnost dotčených osob byla chráněna po celou dobu průběhu šetření podněceného oznámením nebo zveřejněním.

3. Pravidla stanovená v člancích 12, 17 a 18 týkající se ochrany totožnosti oznamující osoby se vztahují i na ochranu totožnosti dotčených osob.

Článek 23

Sankce

1. Členské státy stanoví účinné, přiměřené a odrazující sankce vztahující se na fyzické nebo právnické osoby, které

a)

brání nebo se snaží zabránit oznámení;

b)

přijmou odvetná opatření proti osobám uvedeným v článku 4;

c)

použijí obtěžující postupy proti osobám uvedeným v článku 4;

d)

poruší povinnost zachovávat důvěrnost týkající se totožnosti oznamujících osob podle článku 16.

2. Členské státy stanoví účinné, přiměřené a odrazující sankce vůči oznamujícím osobám, o nichž je prokázáno, že vědomě oznámily či zveřejnily nepravdivé informace. Členské státy stanoví rovněž opatření k náhradě újmy vzniklé v důsledku takových oznámení či zveřejnění informací v souladu s vnitrostátním právem.

Článek 24

Nemožnost vzdát se práv a prostředků nápravy

Členské státy zajistí, že práv a prostředků nápravy stanovených v této směrnici se nelze vzdát ani je nelze omezit žádnou dohodou, politikou, formou nebo podmínkami pracovního nebo obdobného poměru, a to ani předběžnou rozhodčí dohodou.

KAPITOLA VII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 25

Příznivější zacházení a ustanovení o zákazu snížení úrovně právní ochrany

1. Členské státy mohou zavést nebo zachovat ustanovení, která jsou pro práva oznamujících osob příznivější než ustanovení obsažená v této směrnici, aniž je dotčen článek 22 a čl. 23 odst. 2.
2. Provádění této směrnice nesmí být v žádném případě důvodem pro snížení úrovně ochrany, kterou členské státy již poskytují v oblastech upravených touto směrnicí.

Článek 26

Provedení a přechodné období

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 17. prosince 2021.
2. Odchylně od odstavce 1, pokud jde o právní subjekty v soukromém sektoru s 50 až 249 zaměstnanci, členské státy do 17. prosince 2023 uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s povinnostmi zavést interní kanál pro oznamování podle čl. 8 odst. 3.
3. Předpisy uvedené v odstavcích 1 a 2 přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

Článek 27

Podávání zpráv, hodnocení a přezkum

1. Členské státy poskytují Komisi veškeré relevantní informace o provádění a uplatňování této směrnice. Na základě poskytnutých informací Komise do 17. prosince 2023 předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o provádění a uplatňování této směrnice.
2. Aniž jsou dotčeny povinnosti podávat zprávy stanovené v jiných právních aktech Unie, členské státy předloží Komisi každý rok tyto statistické údaje týkající se oznámení uvedených v kapitole III, nejlépe v souhrnné podobě, pokud jsou v dotčeném členském státě k dispozici na ústřední úrovni:
  - a)

počet oznámení, která příslušné orgány obdržely;

b)

počet šetření a řízení zahájených v důsledku těchto oznámení a jejich výsledek; a

c)

je-li zjištěna, odhadovanou finanční škodu a částky získané zpět na základě šetření a řízení týkajících se oznámených případů porušení.

3. Komise do 17. prosince 2025 s přihlédnutím ke zprávě předložené podle odstavce 1 a statistickým údajům poskytnutým členskými státy podle odstavce 2 podá Evropskému parlamentu a Radě zprávu, ve které je posouzen dopad vnitrostátního práva provádějícího tuto směrnici. Ve zprávě bude vyhodnocen způsob fungování této směrnice a uvážena potřeba dalších opatření, včetně případných změn za účelem rozšíření oblasti působnosti této směrnice na další akty Unie či oblasti, zejména zlepšení pracovního prostředí tak, aby bylo chráněno zdraví a bezpečnost pracovníků, a zlepšení pracovních podmínek.

Kromě hodnocení uvedeného v prvním pododstavci bude ve zprávě obsaženo vyhodnocení, jak členské státy využívají stávající mechanismy spolupráce v rámci své povinnosti přijímat následná opatření v návaznosti na oznámení o porušeních spadajících do oblasti působnosti této směrnice, a obecněji, jak spolupracují v případech porušení s přeshraničním rozměrem.

4. Komise zprávy uvedené v odstavcích 1 a 3 zveřejní a zajistí, aby byly snadno přístupné.

Článek 28

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 29

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku dne 23. října 2019.

Za Evropský parlament

předseda

D. M. SASSOLI

Za Radu

předsedkyně

T. TUPPURAINEN

(1) Úř. věst. C 405, 9.11.2018, s. 1.

(2) Úř. věst. C 62, 15.2.2019, s. 155.

(3) Postoj Evropského parlamentu ze dne 16. dubna 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 7. října 2019.

(4) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338).

(5) Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

(6) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1020 ze dne 20. června 2019 o dozoru nad trhem a souladu výrobků s předpisy a o změně směrnice 2004/42/ES a nařízení (ES) č. 765/2008 a (EU) č. 305/2011 (Úř. věst. L 169, 25.6.2019, s. 1).

(7) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/95/ES ze dne 3. prosince 2001 o obecné bezpečnosti výrobků (Úř. věst. L 11, 15.1.2002, s. 4).

(8) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 376/2014 ze dne 3. dubna 2014 o hlášení událostí v civilním letectví, analýze těchto hlášení a navazujících opatřeních a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 996/2010 a zrušení směrnic Evropského parlamentu a Rady 2003/42/ES, nařízení Komise (ES) č. 1321/2007 a nařízení Komise (ES) č. 1330/2007 (Úř. věst. L 122, 24.4.2014, s. 18).

(9) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/54/EU ze dne 20. listopadu 2013 o některých povinnostech států vlnky ohledně souladu s Úmluvou o práci na moři z roku 2006 a jejího prosazování (Úř. věst. L 329, 10.12.2013, s. 1).

(10) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/16/ES ze dne 23. dubna 2009 o státní přístavní inspekci (Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 57).

(11) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/30/EU ze dne 12. června 2013 o bezpečnosti činností v odvětví ropy a zemního plynu v moři a o změně směrnice 2004/35/ES (Úř. věst. L 178, 28.6.2013, s. 66).

(12) Směrnice Rady 2009/71/Euratom ze dne 25. června 2009, kterou se stanoví rámec Společenství pro jadernou bezpečnost jaderných zařízení (Úř. věst. L 172, 2.7.2009, s. 18).

(13) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (Úř. věst. L 31, 1.2.2002, s. 1).

(14) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/429 ze dne 9. března 2016 o nákazách zvířat a o změně a zrušení některých aktů v oblasti zdraví zvířat („právní rámec pro zdraví zvířat“) (Úř. věst. L 84, 31.3.2016, s. 1).

(15) Směrnice Rady 98/58/ES ze dne 20. července 1998 o ochraně zvířat chovaných pro hospodářské účely (Úř. věst. L 221, 8.8.1998, s. 23).

(16) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/63/EU ze dne 22. září 2010 o ochraně zvířat používaných pro vědecké účely (Úř. věst. L 276, 20.10.2010, s. 33).

(17) Nařízení Rady (ES) č. 1/2005 ze dne 22. prosince 2004 o ochraně zvířat během přepravy a souvisejících činností a o změně směrnic 64/432/EHS a 93/119/ES a nařízení (ES) č. 1255/97 (Úř. věst. L 3, 5.1.2005, s. 1).

(18) Nařízení Rady (ES) č. 1099/2009 ze dne 24. září 2009 o ochraně zvířat při usmrcování (Úř. věst. L 303, 18.11.2009, s. 1).

(19) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148 ze dne 6. července 2016 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů v Unii (Úř. věst. L 194, 19.7.2016, s. 1).

(20) Nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (Úř. věst. L 312, 23.12.1995, s. 1).

(21) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Úř. věst. L 248, 18.9.2013, s. 1).

(22) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 ze dne 5. července 2017 o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie (Úř. věst. L 198, 28.7.2017, s. 29).

(23) Úř. věst. C 316, 27.11.1995, s. 49.

(24) Úř. věst. C 313, 23.10.1996, s. 2.

(25) Úř. věst. C 151, 20.5.1997, s. 2.

(26) Úř. věst. C 221, 19.7.1997, p. 1.

(27) Nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 123, 27.4.2004, s. 18).

(28) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 596/2014 ze dne 16. dubna 2014 o zneužívání trhu (nařízení o zneužívání trhu) a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES a směrnic Komise 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 1).

(29) Prováděcí směrnice Komise (EU) 2015/2392 ze dne 17. prosince 2015 k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 596/2014, pokud jde o oznamování skutečných nebo možných porušení tohoto nařízení příslušným orgánům (Úř. věst. L 332, 18.12.2015, s. 126).

(30) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1286/2014 ze dne 26. listopadu 2014 o sděleních klíčových informací týkajících se strukturovaných retailových investičních produktů a pojistných produktů s investiční složkou (Úř. věst. L 352, 9.12.2014, s. 1).

(31) Směrnice Rady 89/391/EHS ze dne 12. června 1989 o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci (Úř. věst. L 183, 29.6.1989, s. 1).

(32) Úř. věst. L 56, 4.3.1968, s. 1.

(33) 2013/488/EU: Rozhodnutí Rady ze dne 23. září 2013 o bezpečnostních pravidlech na ochranu utajovaných informací EU (Úř. věst. L 274, 15.10.2013, s. 1).

(34) Rozhodnutí Komise (EU, Euratom) 2015/444 ze dne 13. března 2015 o bezpečnostních pravidlech na ochranu utajovaných informací EU (Úř. věst. L 72, 17.3.2015, s. 53).

(35) Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. L 1, 4.1.2003, s. 1).

(36) Prováděcí rozhodnutí Komise (EU) 2015/1918 ze dne 22. října 2015, kterým se zřizuje systém správní pomoci a spolupráce (dále jen „systém SPS“) podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat (Úř. věst. L 280, 24.10.2015, s. 31).

(37) Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 ze dne 29. dubna 2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat (Úř. věst. L 165, 30.4.2004, s. 1).

(38) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (Úř. věst. L 31, 1.2.2002, s. 1).

(39) Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele („nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele“) (Úř. věst. L 364, 9.12.2004, s. 1).

(40) Rozhodnutí Komise ze dne 18. ledna 2018 o zřízení skupiny odborníků pro dodržování předpisů a správu v oblasti životního prostředí (Úř. věst. C 19, 19.1.2018, s. 3).

(41) Směrnice Rady 2011/16/EU ze dne 15. února 2011 o správní spolupráci v oblasti daní a o zrušení směrnice 77/799/EHS (Úř. věst. L 64, 11.3.2011, s. 1).

(42) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1).

(43) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

(44) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89).

(45) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

(46) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/943 ze dne 8. června 2016 o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací (obchodního tajemství) před jejich neoprávněným získáním, využitím a zpřístupněním (Úř. věst. L 157, 15.6.2016, s. 1).

(47) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu (Úř. věst. L 297 4.11.2016, s. 1).

(48) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 136, 24.5.2008, s. 3).

PŘÍLOHA

Část I

A. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu i) – zadávání veřejných zakázek:

1.

Pravidla postupu pro zadávání veřejných zakázek a udělování koncesí, pro zadávání zakázek v oblasti obrany a bezpečnosti a pro zadávání zakázek realizovaných subjekty působícími v oblasti vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb a jakýchkoli jiných veřejných zakázek, jak jsou stanovena:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/23/EU ze dne 26. února 2014 o udělování koncesí (Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 1);

ii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 65);

iii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/25/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb a o zrušení směrnice 2004/17/ES (Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 243);

iv)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/81/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci postupů při zadávání některých zakázek na stavební práce, dodávky a služby zadávajícími orgány nebo zadavateli v oblasti obrany a bezpečnosti a o změně směrnic 2004/17/ES a 2004/18/ES (Úř. věst. L 216, 20.8.2009, s. 76).

2.

Přezkumná řízení upravená:

i)

směrnicí Rady 92/13/EHS ze dne 25. února 1992 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se uplatňování pravidel Společenství pro postupy při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a telekomunikací (Úř. věst. L 76, 23.3.1992, s. 14);

ii)

směrnicí Rady 89/665/EHS ze dne 21. prosince 1989 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce (Úř. věst. L 395, 30.12.1989, s. 33).

B. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ii) – finanční služby, produkty a trhy a předcházení praní peněz a financování terorismu:

Pravidla, která stanoví regulační a dohledový rámec a ochranu spotřebitele a investora na trzích finančních služeb a kapitálových trzích Unie, v oblasti bankovníctví, úvěrů, investic, pojištění a zajištění, zaměstnaneckých nebo osobních penzijních produktů, cenných papírů, investičních fondů, platebních služeb a činností uvedených v příloze I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338), jak jsou stanovena:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností, o změně směrnic 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES (Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7);

ii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ze dne 8. června 2011 o správcích alternativních investičních fondů a o změně směrnic 2003/41/ES a 2009/65/ES a nařízení (ES) č. 1060/2009 a (EU) č. 1095/2010 (Úř. věst. L 174, 1.7.2011, s. 1);

iii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 236/2012 ze dne 14. března 2012 o prodeji na krátko a některých aspektech swapů úvěrového selhání (Úř. věst. L 86, 24.3.2012, s. 1);

iv)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 345/2013 ze dne 17. dubna 2013 o evropských fondech rizikového kapitálu (Úř. věst. L 115, 25.4.2013, s. 1);

v)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 346/2013 ze dne 17. dubna 2013 o evropských fondech sociálního podnikání (Úř. věst. L 115, 25.4.2013, s. 18);

vi)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. L 60, 28.2.2014, s. 34);

vii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 537/2014 ze dne 16. dubna 2014 o specifických požadavcích na povinný audit subjektů veřejného zájmu a o zrušení rozhodnutí Komise 2005/909/ES (Úř. věst. L 158, 27.5.2014, s. 77);

viii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 600/2014 ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 84);

ix)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a zrušuje směrnice 2007/64/ES (Úř. věst. L 337, 23.12.2015, s. 35);

x)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/25/ES ze dne 21. dubna 2004 o nabídkách převzetí (Úř. věst. L 142, 30.4.2004, s. 12);

xi)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/36/ES ze dne 11. července 2007 o výkonu některých práv akcionářů ve společnostech s kótovanými akciemi (Úř. věst. L 184, 14.7.2007, s. 17);

xii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/109/ES ze dne 15. prosince 2004 o harmonizaci požadavků na průhlednost týkajících se informací o emitentech, jejichž cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu, a o změně směrnice 2001/34/ES (Úř. věst. L 390, 31.12.2004, s. 38);

xiii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ze dne 4. července 2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů (Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 1);

xiv)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1011 ze dne 8. června 2016 o indexech, které jsou používány jako referenční hodnoty ve finančních nástrojích a finančních smlouvách nebo k měření výkonnosti investičních fondů, a o změně směrnic 2008/48/ES a 2014/17/EU a nařízení (EU) č. 596/2014 (Úř. věst. L 171, 29.6.2016, s. 1);

xv)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) (Úř. věst. L 335, 17.12.2009, s. 1);

xvi)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 190);

xvii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a investičními podniky ve finančním konglomerátu a o změně směrnice Rady 73/239/EHS, 79/267/EHS, 92/49/EHS, 92/96/EHS, 93/6/EHS a 93/22/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/78/ES a 2000/12/ES (Úř. věst. L 35, 11.2.2003, s. 1);

xviii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/49/EU ze dne 16. dubna 2014 o systémech pojištění vkladů (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 149);

xix)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 97/9/ES ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů (Úř. věst. L 84, 26.3.1997, s. 22);

xx)

nařízením Evropského parlamentu a rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

C. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu iii) – bezpečnost a soulad výrobků s předpisy:

1.

Požadavky na bezpečnost a soulad výrobků uváděných na trh v Unii s předpisy, jak jsou vymezeny a upraveny:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/95/ES ze dne 3. prosince 2001 o obecné bezpečnosti výrobků (Úř. věst. L 11, 15.1.2002, s. 4);

ii)

harmonizačními právními předpisy Unie, včetně požadavků na označování, týkajícími se jiných vyráběných výrobků než potravin, krmiv, humánních a veterinárních léčivých přípravků, živých rostlin a živočichů, produktů lidského původu a rostlinných a živočišných produktů, které přímo souvisejí s jejich budoucí reprodukcí, jak jsou uvedeny v přílohách I a II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1020 ze dne 20. června 2019 o dozoru nad trhem a souladu výrobků s předpisy a o změně směrnice 2004/42/ES a nařízení (ES) č. 765/2008 a (EU) č. (EU) č. 305/2011 (Úř. věst. L 169, 25.6.2019, s. 1);

iii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/46/ES ze dne 5. září 2007, kterou se stanoví rámec pro schvalování motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, jakož i systémů, konstrukčních částí a

samostatných technických celků určených pro tato vozidla (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 263, 9.10.2007, s. 1).

2.

Pravidla o uvádění citlivých a nebezpečných výrobků na trh a jejich používání, jak jsou stanovena:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/43/ES ze dne 6. května 2009 o zjednodušení podmínek transferů produktů pro obranné účely uvnitř Společenství (Úř. věst. L 146, 10.6.2009, s. 1);

ii)

směrnicí Rady 91/477/EHS ze dne 18. června 1991 o kontrole nabývání a držení zbraní (Úř. věst. L 256, 13.9.1991, s. 51);

iii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 98/2013 ze dne 15. ledna 2013 o uvádění prekursorů výbušnin na trh a o jejich používání (Úř. věst. L 39, 9.2.2013, s. 1).

D. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu iv) – bezpečnost dopravy:

1.

Požadavky na bezpečnost v odvětví železniční dopravy, jak jsou upraveny směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/798 ze dne 11. května 2016 o bezpečnosti železnic (Úř. věst. L 138, 26.5.2016, s. 102).

2.

Požadavky na bezpečnost v odvětví civilního letectví, jak jsou upraveny nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 996/2010 ze dne 20. října 2010 o šetření a prevenci nehod a incidentů v civilním letectví a o zrušení směrnice 94/56/ES (Úř. věst. L 295, 12.11.2010, s. 35).

3.

Požadavky na bezpečnost v odvětví silniční dopravy, jak jsou upraveny:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/96/ES ze dne 19. listopadu 2008 o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury (Úř. věst. L 319, 29.11.2008, s. 59);

ii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/54/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních bezpečnostních požadavcích na tunely transevropské silniční sítě (Úř. věst. L 167, 30.4.2004, s. 39);

iii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009 ze dne 21. října 2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje směrnice Rady 96/26/ES (Úř. věst. L 300, 14.11.2009, s. 51).

4.

Požadavky na bezpečnost v odvětví námořní dopravy, jak jsou upraveny:

i)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 391/2009 ze dne 23. dubna 2009, kterým se stanoví společná pravidla a normy pro subjekty pověřené inspekce a prohlídkami lodí (Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 11);

ii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 392/2009 ze dne 23. dubna 2009 o odpovědnosti dopravců k cestujícím po moři v případě nehod (Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 24);

iii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/90/EU ze dne 23. července 2014 o lodní výstroji a o zrušení směrnice Rady 96/98/ES (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 146);

iv)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/18/ES ze dne 23. dubna 2009, kterou se stanoví základní zásady pro vyšetřování nehod v odvětví námořní dopravy a kterou se mění směrnice Rady 1999/35/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/59/ES (Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 114);

v)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/106/ES ze dne 19. listopadu 2008 o minimální úrovni výcviku námořníků (Úř. věst. L 323, 3.12.2008, s. 33);

vi)

směrnicí Rady 98/41/ES ze dne 18. června 1998 o registraci osob na palubách osobních lodí provozujících dopravu do přístavů členských států Společenství nebo z nich (Úř. věst. L 188, 2.7.1998, s. 35);

vii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/96/ES ze dne 4. prosince 2001, kterou se stanoví harmonizované požadavky a postupy pro bezpečnou nakládku a vykládku lodí přepravujících hromadné náklady (Úř. věst. L 13, 16.1.2002, s. 9).

5.

Požadavky na bezpečnost, jak jsou upraveny směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/68/ES ze dne 24. září 2008 o pozemní přepravě nebezpečných věcí (Úř. věst. L 260, 30.9.2008, s. 13).

E. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu v) – ochrana životního prostředí:

1.

Trestné činy proti životnímu prostředí, jak jsou upraveny směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/99/ES ze dne 19. listopadu 2008 o trestněprávní ochraně životního prostředí (Úř. věst. L 328, 6.12.2008, s. 28), nebo protiprávní jednání porušující právní předpisy uvedené v příloze směrnice 2008/99/ES.

2.

Pravidla týkající se životního prostředí a klimatu, jak jsou stanovena:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, 25.10.2003, p. 32);

ii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES ze dne 23. dubna 2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a o změně a následném zrušení směrnic 2001/77/ES a 2003/30/ES (Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 16);

iii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2012/27/EU ze dne 25. října 2012 o energetické účinnosti, o změně směrnic 2009/125/ES a 2010/30/EU a o zrušení směrnic 2004/8/ES a 2006/32/ES (Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 1);

iv)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 525/2013 ze dne 21. května 2013 o mechanismu monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů a podávání dalších informací na úrovni členských států a Unie vztahujících se ke změně klimatu a o zrušení rozhodnutí č. 280/2004/ES (Úř. věst. L 165, 18.6.2013, s. 13);

v)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/2001 ze dne 11. prosince 2018 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů (Úř. věst. L 328, 21.12.2018, s. 82).

3.

Pravidla týkající se udržitelného rozvoje a nakládání s odpady, jak jsou stanovena:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic (Úř. věst. L 312, 22.11.2008, s. 3);

ii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1257/2013 ze dne 20. listopadu 2013 o recyklaci lodí a o změně nařízení (ES) č. 1013/2006 a směrnice 2009/16/ES (Úř. věst. L 330, 10.12.2013, s. 1);

iii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 649/2012 ze dne 4. července 2012 o vývozu a dovozu nebezpečných chemických látek (Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 60).

4.

Pravidla týkající se znečištění moří, ovzduší a znečištění hlukem, jak jsou stanovena:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 1999/94/ES ze dne 13. prosince 1999 o dostupnosti informací pro spotřebitele o spotřebě paliva a emisích CO₂ při prodeji nových osobních automobilů (Úř. věst. L 12, 18.1.2000, s. 16);

ii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2001/81/ES ze dne 23. října 2001 o národních emisních stropích pro některé látky znečišťující ovzduší (Úř. věst. L 309, 27.11.2001, s. 22);

iii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/49/ES ze dne 25. června 2002 o hodnocení a řízení hluku ve venkovním prostředí (Úř. věst. L 189, 18.7.2002, s. 12);

iv)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 782/2003 ze dne 14. dubna 2003 o zákazu organických sloučenin cínu na plavidlech (Úř. věst. L 115, 9.5.2003, s. 1);

v)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/35/ES ze dne 21. dubna 2004 o odpovědnosti za životní prostředí v souvislosti s prevencí a nápravou škod na životním prostředí (Úř. věst. L 143, 30.4.2004, s. 56);

vi)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/35/ES ze dne 7. září 2005 o znečištění z lodí a o zavedení sankcí za protiprávní jednání (Úř. věst. L 255, 30.9.2005, s. 11);

vii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 166/2006 ze dne 18. ledna 2006, kterým se zřizuje evropský registr úniků a přenosů znečišťujících látek a kterým se mění směrnice Rady 91/689/EHS a 96/61/ES (Úř. věst. L 33, 4.2.2006, s. 1);

viii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/33/ES ze dne 23. dubna 2009 o podpoře čistých a energeticky účinných silničních vozidel (Úř. věst. L 120, 15.5.2009, s. 5);

ix)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 443/2009 ze dne 23. dubna 2009, kterým se stanoví výkonnostní emisní normy pro nové osobní automobily v rámci integrovaného přístupu Společenství ke snižování emisí CO₂ z lehkých užitkových vozidel (Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 1);

x)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1005/2009 ze dne 16. září 2009 o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu (Úř. věst. L 286, 31.10.2009, s. 1);

xi)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/126/ES ze dne 21. října 2009 o etapě II rekuperace benzinových par při čerpání pohonných hmot do motorových vozidel na čerpacích stanicích (Úř. věst. L 285, 31.10.2009, s. 36);

xii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 510/2011 ze dne 11. května 2011, kterým se stanoví výkonnostní emisní normy pro nová lehká užitková vozidla v rámci integrovaného přístupu Unie ke snižování emisí CO₂ z lehkých vozidel (Úř. věst. L 145, 31.5.2011, s. 1);

xiii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU ze dne 22. října 2014 o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva (Úř. věst. L 307, 28.10.2014, s. 1);

xiv)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/757 ze dne 29. dubna 2015 o monitorování, vykazování a ověřování emisí oxidu uhličitého z námořní dopravy a o změně směrnice 2009/16/ES (Úř. věst. L 123, 19.5.2015, s. 55);

xv)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2193 ze dne 25. listopadu 2015 o omezení emisí některých znečišťujících látek do ovzduší ze středních spalovacích zařízení (Úř. věst. L 313, 28.11.2015, s. 1).

5.

Pravidla týkající se ochrany vody a půdy a hospodaření s nimi, jak jsou stanovena:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/60/ES ze dne 23. října 2007 o vyhodnocování a zvládání povodňových rizik (Úř. věst. L 288, 6.11.2007, s. 27);

ii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/105/ES ze dne 16. prosince 2008 o normách environmentální kvality v oblasti vodní politiky, změně a následném zrušení směrnic Rady 82/176/EHS, 83/513/EHS, 84/156/EHS, 84/491/EHS a 86/280/EHS a změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 84);

iii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (Úř. věst. L 26, 28.1.2012, s. 1).

6.

Pravidla týkající se ochrany přírody a biologické rozmanitosti, jak jsou stanovena:

i)

nařízením Rady (ES) č. 1936/2001 ze dne 27. září 2001, kterým se stanoví kontrolní opatření pro rybolov některých populací vysoce stěhovavých ryb (Úř. věst. L 263, 3.10.2001, s. 1);

ii)

nařízením Rady (ES) č. 812/2004 ze dne 26. dubna 2004, kterým se stanoví opatření týkající se náhodných úlovků kytovců při rybolovu a kterým se mění nařízení (ES) č. 88/98 (Úř. věst. L 150, 30.4.2004, s. 12);

iii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 ze dne 16. září 2009 o obchodování s produkty z tuleňů (Úř. věst. L 286, 31.10.2009, s. 36);

iv)

nařízením Rady (ES) č. 734/2008 ze dne 15. července 2008 o ochraně citlivých mořských ekosystémů na volném moři před nepříznivým dopadem používání lovných zařízení pro rybolov při dně (Úř. věst. L 201, 30.7.2008, s. 8);

v)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/147/ES ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně volně žijících ptáků (Úř. věst. L 20, 26.1.2010, s. 7);

vi)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 995/2010 ze dne 20. října 2010, kterým se stanoví povinnosti hospodářských subjektů uvádějících na trh dřevo a dřevařské výrobky (Úř. věst. L 295, 12.11.2010, s. 23);

vii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1143/2014 ze dne 22. října 2014 o prevenci a regulaci zavlékání či vysazování a šíření invazních nepůvodních druhů (Úř. věst. L 317, 4.11.2014, s. 35).

7.

Pravidla týkající se chemických látek, jak jsou stanovena nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. L 396, 30.12.2006, s. 1).

8.

Pravidla týkající se ekologických produktů, jak jsou stanovena nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/848 ze dne 30. května 2018 o ekologické produkci a označování ekologických produktů a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 834/2007 (Úř. věst. L 150, 14.6.2018, s. 1).

F. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu vi) – radiační ochrana a jaderná bezpečnost

Pravidla týkající se jaderné bezpečnosti, jak jsou stanovena:

i)

směrnicí Rady 2009/71/Euratom ze dne 25. června 2009, kterou se stanoví rámec Společenství pro jadernou bezpečnost jaderných zařízení (Úř. věst. L 172, 2.7.2009, s. 18);

ii)

směrnicí Rady 2013/51/Euratom ze dne 22. října 2013, kterou se stanoví požadavky na ochranu zdraví obyvatelstva, pokud jde o radioaktivní látky ve vodě určené k lidské spotřebě (Úř. věst. L 296, 7.11.2013, s. 12);

iii)

směrnicí Rady 2013/59/Euratom ze dne 5. prosince 2013, kterou se stanoví základní bezpečnostní standardy ochrany před nebezpečím vystavení ionizujícímu záření a zrušují se směrnice 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom a 2003/122/Euratom (Úř. věst. L 13, 17.1.2014, s. 1);

iv)

směrnicí Rady 2011/70/Euratom ze dne 19. července 2011, kterou se stanoví rámec Společenství pro odpovědné a bezpečné nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem (Úř. věst. L 199, 2.8.2011, s. 48);

v)

směrnicí Rady 2006/117/Euratom ze dne 20. listopadu 2006 o dozoru nad přepravou radioaktivního odpadu a vyhořelého paliva a o její kontrole (Úř. věst. L 337, 5.12.2006, s. 21);

vi)

nařízením Rady (Euratom) 2016/52 ze dne 15. ledna 2016, kterým se stanoví nejvyšší přípustné úrovně radioaktivní kontaminace potravin a krmiv po jaderné havárii nebo jiném případě radiální mimořádné situace a zrušují nařízení (Euratom) č. 3954/87 a nařízení Komise (Euratom) č. 944/89 a (Euratom) č. 770/90 (Úř. věst. L 13, 20.1.2016, s. 2);

vii)

nařízením Rady (Euratom) č. 1493/93 ze dne 8. června 1993 o přepravě radioaktivních látek mezi členskými státy (Úř. věst. L 148, 19.6.1993, s. 1).

G. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu vii) – bezpečnost potravin a krmiv, zdraví a dobré životní podmínky zvířat:

1.

Potravinové a krmivové právo Unie upravené obecnými zásadami a požadavky vymezenými nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (Úř. věst. L 31, 1.2.2002, s. 1).

2.

Zdraví zvířat, jak je upraveno:

i)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/429 ze dne 9. března 2016 o nákazách zvířat a o změně a zrušení některých aktů v oblasti zdraví zvířat („právní rámec pro zdraví zvířat“) (Úř. věst. L 84, 31.3.2016, s. 1);

ii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 ze dne 21. října 2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a o zrušení nařízení (ES) č. 1774/2002 (nařízení o vedlejších produktech živočišného původu) (Úř. věst. L 300, 14.11.2009, s. 1).

3.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/625 ze dne 15. března 2017 o úředních kontrolách a jiných úředních činnostech prováděných s cílem zajistit uplatňování potravinového a krmivového práva a pravidel týkajících se zdraví zvířat a dobrých životních podmínek zvířat, zdraví rostlin a přípravků na ochranu rostlin, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 999/2001, (ES) č. 396/2005, (ES) č. 1069/2009, (ES) č. 1107/2009, (EU) č. 1151/2012, (EU) č. 652/2014, (EU) 2016/429 a (EU) 2016/2031, nařízení Rady (ES) č. 1/2005 a (ES) č. 1099/2009 a směrnic Rady 98/58/ES, 1999/74/ES, 2007/43/ES, 2008/119/ES a 2008/120/ES a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 854/2004 a (ES) č. 882/2004, směrnice Rady 89/608/EHS, 89/662/EHS, 90/425/EHS, 91/496/EHS, 96/23/ES, 96/93/ES a 97/78/ES a rozhodnutí Rady 92/438/EHS (nařízení o úředních kontrolách) (Úř. věst. L 95, 7.4.2017, s. 1).

4.

Pravidla a normy týkající se ochrany a dobrých životních podmínek zvířat, jak jsou stanoveny:

i)

směrnicí Rady 98/58/ES ze dne 20. července 1998 o ochraně zvířat chovaných pro hospodářské účely (Úř. věst. L 221, 8.8.1998, s. 23);

ii)

nařízením Rady (ES) č. 1/2005 ze dne 22. prosince 2004 o ochraně zvířat během přepravy a souvisejících činnostech a o změně směrnic 64/432/EHS a 93/119/ES a nařízení (ES) č. 1255/97 (Úř. věst. L 3, 5.1.2005, s. 1);

iii)

nařízením Rady (ES) č. 1099/2009 ze dne 24. září 2009 o ochraně zvířat při usmrcování (Úř. věst. L 303, 18.11.2009, s. 1);

iv)

směrnicí Rady 1999/22/ES ze dne 29. března 1999 o chovu volně žijících živočichů v zoologických zahradách (Úř. věst L 94, 9.4.1999, s. 24);

v)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2010/63/EU ze dne 22. září 2010 o ochraně zvířat používaných pro vědecké účely (Úř. věst. L 276, 20.10.2010, s. 33).

H. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu viii) – veřejné zdraví:

1.

Opatření ke stanovení vysokých standardů kvality a bezpečnosti pro orgány a látky lidského původu, jak jsou upravena:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/98/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví standardy jakosti a bezpečnosti pro odběr, vyšetření, zpracování, skladování a distribuci lidské krve a krevních složek a kterou se mění směrnice 2001/83/ES (Úř. věst. L 33, 8.2.2003, s. 30);

ii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/23/ES ze dne 31. března 2004 o stanovení jakostních a bezpečnostních norem pro darování, odběr, vyšetřování, zpracování, konzervaci, skladování a distribuci lidských tkání a buněk (Úř. věst. L 102, 7.4.2004, s. 48);

iii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2010/53/EU ze dne 7. července 2010 o jakostních a bezpečnostních normách pro lidské orgány určené k transplantaci (Úř. věst. L 207, 6.8.2010, s. 14).

2.

Opatření ke stanovení vysokých standardů kvality a bezpečnosti léčivých přípravků a zdravotnických prostředků, jak jsou upravena:

i)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 141/2000 ze dne 16. prosince 1999 o léčivých přípravcích pro vzácná onemocnění (Úř. věst. L 18, 22.1.2000, s. 1);

ii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků (Úř. věst. L 311, 28.11.2001, s. 67);

iii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/6 ze dne 11. prosince 2018 o veterinárních léčivých přípravcích a o zrušení směrnice 2001/82/ES (Úř. věst. L 4, 7.1.2019, s. 43);

iv)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 726/2004 ze dne 31. března 2004, kterým se stanoví postupy Společenství pro registraci humánních a veterinárních léčivých přípravků a dozor nad nimi a kterým se zřizuje Evropská agentura pro léčivé přípravky (Úř. věst. L 136, 30.4.2004, s. 1);

v)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1901/2006 ze dne 12. prosince 2006 o léčivých přípravcích pro pediatrické použití a o změně nařízení (EHS) č. 1768/92, směrnice 2001/20/ES, směrnice 2001/83/ES a nařízení (ES) č. 726/2004 (Úř. věst. L 378, 27.12.2006, s. 1);

vi)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1394/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o léčivých přípravcích pro moderní terapii a o změně směrnice 2001/83/ES a nařízení (ES) č. 726/2004 (Úř. věst. L 324, 10.12.2007, s. 121);

vii)

nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 536/2014 ze dne 16. dubna 2014 o klinických hodnoceních humánních léčivých přípravků a o zrušení směrnice 2001/20/ES (Úř. věst. L 158, 27.5.2014, s. 1).

3.

Práva pacientů upravená směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/24/EU ze dne 9. března 2011 o uplatňování práv pacientů v přeshraniční zdravotní péči (Úř. věst. L 88, 4.4.2011, s. 45).

4.

Výroba, obchodní úprava a prodej tabákových a souvisejících výrobků, jak je upraveno směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/40/EU ze dne 3. dubna 2014 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se výroby, obchodní úpravy a prodeje tabákových a souvisejících výrobků a o zrušení směrnice 2001/37/ES (Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 1).

I. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ix) – ochrana spotřebitele:

Práva spotřebitelů a ochrana spotřebitele, jak jsou upraveny:

i)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli (Úř. věst. L 80, 18.3.1998, s. 27);

ii)

směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/770 ze dne 20. května 2019 o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu a digitálních služeb (Úř. věst. L 136, 22.5.2019, s. 1);

iii)

směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/771 ze dne 20. května 2019 o některých aspektech smluv o prodeji zboží, o změně nařízení (EU) 2017/2394 a směrnice 2009/22/ES a o zrušení směrnice 1999/44/ES (Úř. věst. L 136, 22.5.2019, s. 28);

iv)

směrnici Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (Úř. věst. L 171, 7.7.1999, s. 12);

v)

směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnic 97/7/ES a 98/27/ES (Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16);

vi)

směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) (Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22);

vii)

směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. L 133, 22.5.2008, s. 66);

viii)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 64);

ix)

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/92/EU ze dne 23. července 2014 o porovnatelnosti poplatků souvisejících s platebními účty, změně platebního účtu a přístupu k platebním účtům se základními prvky (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 214).

J. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu x) – ochrana soukromí a osobních údajů a bezpečnost sítí a informačních systémů:

i)

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických telekomunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37);

ii)

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1);

iii)

směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148 ze dne 6. července 2016 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů v Unii (Úř. věst. L 194, 19.7.2016, s. 1).

Část II

Ustanovení čl. 3 odst. 1 se vztahuje na tyto právní předpisy Unie:

A. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ii) – finanční služby, produkty a trhy a předcházení praní peněz a financování terorismu:

1.

Finanční služby:

i)

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 32);

ii)

směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/2341 ze dne 14. prosince 2016 o činnostech institucí zaměstnaneckého penzijního pojištění (IZPP) a dohledu nad nimi (Úř. věst. L 354, 23.12.2016, s. 37);

iii)

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES ze dne 17. května 2006 o povinném auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek, o změně směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS a o zrušení směrnice Rady 84/253/EHS (Úř. věst. L 157, 9.6.2006, s. 87);

iv)

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 596/2014 ze dne 16. dubna 2014 o zneužívání trhu (nařízení o zneužívání trhu) a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES a směrnic Komise 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 1);

v)

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338);

vi)

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 349);

vii)

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 909/2014 ze dne 23. července 2014 o zlepšení vypořádání obchodů s cennými papíry v Evropské unii a centrálních depozitářích cenných papírů a o změně směrnic 98/26/ES a 2014/65/EU a nařízení (EU) č. 236/2012 (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 1);

viii)

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1286/2014 ze dne 26. listopadu 2014 o sděleních klíčových informací týkajících se strukturovaných retailových investičních produktů a pojistných produktů s investiční složkou (Úř. věst. L 352, 9.12.2014, s. 1);

ix)

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2365 ze dne 25. listopadu 2015 o transparentnosti obchodů zajišťujících financování a opětovného použití a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 337, 23.12.2015, s. 1);

x)

směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/97 ze dne 20. ledna 2016 o distribuci pojištění (Úř. věst. L 26, 2.2.2016, s. 19);

xi)

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1129 ze dne 14. června 2017 o prospektu, který má být uveřejněn při veřejné nabídce nebo přijetí cenných papírů k obchodování na regulovaném trhu, a o zrušení směrnice 2003/71/ES (Úř. věst. L 168, 30.6.2017, s. 12).

2.

Předcházení praní peněz a financování terorismu:

i)

směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 73);

ii)

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/847 ze dne 20. května 2015 o informacích doprovázejících převody peněžních prostředků a o zrušení nařízení (ES) č. 1781/2006 (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 1).

B. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu iv) – bezpečnost dopravy:

i)

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 376/2014 ze dne 3. dubna 2014 o hlášení událostí v civilním letectví, analýze těchto hlášení a navazujících opatřeních a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 996/2010 a zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/42/ES, nařízení Komise (ES) č. 1321/2007 a nařízení Komise (ES) č. 1330/2007 (Úř. věst. L 122, 24.4.2014, s. 18);

ii)

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/54/EU ze dne 20. listopadu 2013 o některých povinnostech států vlajky ohledně souladu s Úmluvou o práci na moři z roku 2006 a jejího prosazování (Úř. věst. L 329, 10.12.2013, s. 1);

iii)

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/16/ES ze dne 23. dubna 2009 o státní přístavní inspekci (Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 57).

C. Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu v) – ochrana životního prostředí:

i)

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/30/EU ze dne 12. června 2013 o bezpečnosti činností v odvětví ropy a zemního plynu v moři a o změně směrnice 2004/35/ES (Úř. věst. L 178, 28.6.2013, s. 66).